

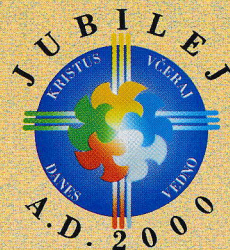
DVOMESEČNIK
LETNIK 72
ŠTEV. 5 (501)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

SEPTEMBER - OKTOBER 1999

5

Salezijanski Vestnik

CONFRONTO
'99

ŠOLA

GOSPODU IN MLADIM V VESELJE

Z MARIJO NA POT

24. avgusta je prevzela vodenje sester hčera Marije Pomočnice slovensko-hrvaške inšpektorije Marije Pomagaj z Brezij nova inšpektorica s. Mira Peče. Velikodušno nam je odgovorila na nekaj vprašanj. Tudi bralci Vestnika jo iskreno pozdravljamo in ji želimo, da bi Bog obilno blagoslavljal njeno delo.

SESTRA MIRA, VAŠA PRVA BESEDA ..

Vse bralce Salezijanskega vestnika in vse člane salezijanske družine priskrhno pozdravljam v svojem imenu in v imenu vseh sester naše inšpektorije. Z vami želimo deliti bogastvo našega življenja in poslanstva za mlade v duhu don Boskovega preventivnega sistema, oplemenitenega z izkušnjo in zgledom naše soustanoviteljice sv. Marije Mazzarello. Zavedam se, da mi je hkrati ponujena izredna priložnost, da si pridobim novih prijateljev, "zaveznikov", ki bodo mene in nas duhovno podpirali tudi vnaprej. Toplo se vam priporočam v molitev. S svoje strani obljubljam hvaležni spomin in še večjo pozornost do vsega dobrega, ki ga lahko storimo združeni v verigi prijateljev Salezijanskega vestnika.

VAŠE DOSEDANJE ŽIVLJENJE ...

Krščena sem na Marijino ime. Ponosna sem, da je tako, saj sem v toplem družinskem okolju zgodaj začutila živo Marijino navzočnost in jo, kot Mater in Vodnico, z ljubeznijo sprejela v svoje življenje. Kot otrok in odrasčajoče dekle sem se vedno najbolj veselila meseca majnika in šmarnic v domači podružnični cerkvi. V gimnazijskih letih sem navadno tudi vodila to lepo pobožnost, pred oltarjem sem pela litanije Matere Božje, oblečena v frančiškansko kuto, ki sem si jo "izposodila" iz zakristijske omare. Takrat sem sicer sanjala, da bom zdravničica, da bom šla nekoč kot laik v misijone, da si bom potem ustvarila še veliko družino ...

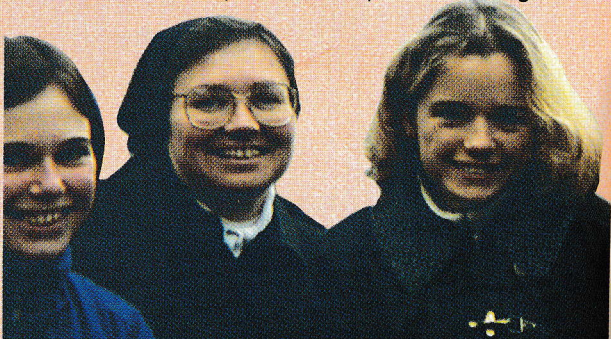
In prav v mesecu maju sem spoznala sestre hčere

Marije Pomočnice. Odkrila sem lepoto in veličino njihovega poslanstva, vzljubila sem njihovo prijazno družinsko ozračje. Med pripravo na maturo je dozorela odločitev: Kristus kliče tudi mene! Za njim moram, zdaj ali nikoli! Vse leto me je on vabil v zgodnjih jutranjih urah k evharistični daritvi in me tako pripravljalo, da sem na klic takoj odgovorila. Ob slovesu mi je moja dobra mama zapisala: "Če je taka Božja volja ... Izročam te Mariji."

Leta oblikovanja za duhovni poklic sem preživela v Ljubljani, na Bledu, v Castelgandolfu v Rimu, kjer sem izrekla prve redovne zaobljube. Dve leti sem delala v neki šoli v Italiji, nato so me predstojnice poslale na študij psihologije v Rim. Leta 1987 sem na Bledu naredila večne zaobljube, leta 1988 pa dokončala študij in se končno vrnila v domovino. Delovala sem kot vzgojiteljica naših kandidatkinj, kot voditeljica duhovnih vaj na Bledu in kot katehistinja. Tri leta sem poučevala psihologijo v Želimirjem in vzporedno s tem imela različne odgovornosti na področju mladinske pastorale. Zadnja tri leta sem bila ravnateljica skupnosti, nazadnje na Bledu.

KAŠNO JE POSLANSTVO SESTER HMP?

Življenje in delo vsake hčerke Marije Pomočnice je v celoti darovano Bogu za mlade. Naše konstitucije pravijo: "... hočemo živeti v Božjo slavo v službi oznanjevanja evangelija dekletom, tako da z njimi skupaj hodimo po poti svetosti." Da bi lahko podelile to resnico z mladimi našega časa, iščemo vedno novih in vedno bolj primernih oblik dela z njimi, medtem ko utrjujemo to, kar je v zadnjih desetletjih našega salezijanskega poslanstva na domačih tleh že nastalo. To so zlasti bogate izkušnje dela na katehetskem področju, razgibana tradicija duhovnih programov za mlade in lepi začetki dela v otroškem vrtcu ter v vzgojnih domovih za dekleta. Ko tako delamo z mladimi in zanje, odkrivamo ideal svetosti, h kateremu smo poklicani vsi, a ima za nas tipične salezijanske poteze. Med njimi bi poleg preprostosti in veselja omenila še veliko ljubezen do Marije, ki se urešničuje v prizadevanju, "da si pridobimo njeno zadržanje vere, upanja, ljubezni in popolnega združenja s Kristusom ter se odpremo veseli ponižnosti mag-

nifikata, da bi bile kot ona tudi me "pomočnice", zlati med dekleti" (Konst. HMP 4).

IN KAKŠNA JE VIZIJA VAŠEGA POSLANSTVA?

Pravijo, da je v začetku najbolj modro opazovati in poslušati. To zadržanje želim gojiti zavestno. Želim si, da bi skupaj iskale in uresničevale svoje poslanstvo. Ta "skupaj" pomeni tudi "v občestvu s skupinami salezijanske družine in z redovnimi družbami, ki so navzoče v našem območju." "V pričevanje povezanosti in za uspešnejše delo v službi Božjega kraljestva" (Konst. HMP 61) želimo ustvarjati mrežo sodelovanja in soodgovornosti. To bo največje pričevanje današnjemu svetu in najlepši dar za mlade, ki nas potrebujejo in si želijo skupaj z nami graditi novo, tretje tisočletje.

Naj nam na tej poti pomaga naša Pomočnica, ki nam na svatbi v Kani naroča: "**Karkoli vam poreče, storite!**" (Jn 2,5). V središču dogajanja je Marija odkrila zadrego, ki bi glede na praznično svatbeno razpoloženje prinesla mnoge nevšečnosti, in se je takoj zavzela. Skoraj "izsilila" je Kristusovo "uro" in ni se zmedla ob navidezni Jezusovi zavrnitvi. Odločno je rekla služabnikom: "Kar vam reče, storite!" Po njenem posegu vina ni zmanjkalo. Naj stori, da tudi danes, zaradi naše poslušnosti Kristusu, ne bo zmanjkalo "vina" v srcih mladih, v naših skupnostih, v našem narodu. Tistega žlahtnega vina namreč, ki ga pomeni globoka povezanost s Kristusom, kateri nam šepetaje besede življenja.

Naj ona, Marija, razpoloži naša srca za poslušanje in praznovanje dogodka, ki bo prav tako zaznamoval naš narod ob vstopu v novo tisočletje: naj odpre naše srce za sprejem svetega očeta, ki prihaja med nas, ter naj okrepi našo voljo, da bomo po Slomškovem zgledu stopili na pot svetosti.

V Mariboru se torej srečamo in duhovno združeni v duhu sv. Janeza Boska izrazimo vso našo ljubezen in vdanost svetemu očetu, potem pa duhovno okrepljeni pohitimo in storimo to, kar nam bo po njem Gospod govoril.

s. Mira Peče

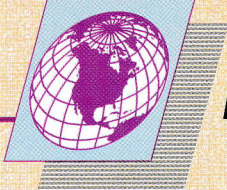
Bog je naš Oče,
Oče vseh ljudi,
zato smo mi vsi
njegovi otroci,
ljubimo se
med seboj.

V tej številki:

s. Mira Peče	
Z MARIJO NA POT	2
Salezijanski novomašniki	
GOSPODU IN MLADIM V VESELJE	4
Ivan Turk	
PEDAGOGIKA DUHOVNIH POKLICEV	10
Evropsko srečanje salezijanske mladine	
CONFONTO 99 - TVEGATI VSE	12
Monika Pajk	
BOG ME LJUBI PO PROFESORJU	14
Skala	
HURA - NOVA PRILOŽNOST, ŠOLA!	18
Družina Kržič	
V UTRIPU LETNIH ČASOV	20
s. Agata Kociper	
ZARES MED INDIJANCI	22
Italija	
NOVI GORIŠKI ŠKOF	26

Naslov: SALEZIJANSKI VESTNIK • RAKOVNIŠKA 6
 • p.p.2404 • 1001 LJUBLJANA • telefon: 061/127 30 28
 • dvomesečnik • 5/1999, letnik 72 (štev. 501) • Glasilo za salezijansko družino • Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani • Ureja uredniški odbor • Glavni urednik: Janez Potočnik • Grafična priprava in založba: Založba Salve, Ljubljana • Lektorira: Stanislav Duh • Tisk: Tiskarna Ljubljana, d.d. • ISSN 0353-0477 • www.salve.si/vestnik

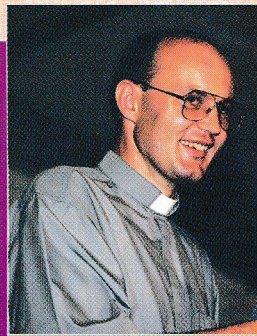
Na podlagi 25. člena Zakona o DDV se za tisk revij obračunava in plačuje DDV po stopnji 8%.

TRI PERESNA DETELJICA

*Gospodu
in mladim v veselje*

*Tri julijske nedelje,
tri slovesne nove maše
v treh župnijah,
ki si sledijo skoraj
kar po diagonali od
jugozahoda proti
severovzhodu:
Logatec, Zagorje, Teharje.
Trije mladi fantje,
tri različne človeške
zgodovine, trije skrivnostni
klici v poklic salezijanca
duhovnika. Njihova pot
služenja,
darovanja in ljubezni
se začneja.
Na svojo duhovniško pot
so si izbrali vsak svoje
geslo. Vanj so položili svojo
prehojeno pot in svojo
prihodnost.*

ZAGORJE

Dajte jim vi jesti
Mr 6

JANEZ DRNOVŠEK

Moje novomašno geslo, ki pa je na neki način tudi načrt mojega duhovniškega dela, je vzeto iz Markovega evangelija: "Dajte jim vi jesti!"

"Ko se je Jezus izkrcal, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja."

Pred Jezusom stoji lačna množica. Lačna besede, pozornosti, ljubezni, lačna kruha. Zato se jim posveti. Saj Jezus ne more ravnati drugače, ker ga je Oče poslal prav zato.

Tudi danes je mnogo ljudi lačnih. Lačni so predvsem pozornosti, ljubezni, lačni so našega časa, ki se nam ga zdi škoda, da bi ga porabili zanje.

A Jezus, kot poje neka pesem, danes nima drugih rok, kot so naše, nima drugih nog, kot le naše, nima drugih ust, kot le naše. Samo prek nas prihaja k ljudem.

Zato nas vabi in kliče, da bi postali njegovi sodelavci pri čudežu, ki ga vedno znova ponavlja, ko hoče nahraniti lačno in izčrpano množico. "Dajte jim vi jesti!" je naročilo, ki nikogar od nas ne sme pustiti brezbriznega.

DOLNJI LOGATEC

*Ti si moj Gospod,
sreče zame ni brez Tebe!*

Ps 16

JAKOB TRČEK

To je geslo, ki me bo vedno spremljalo na moji duhovniški poti.

Kot vsak novomašnik sem tudi sam več let iskal življenjsko vodilo. Velikokrat sem iskal po Svetem pismu razne izreke, toda nobeden me ni v polnosti nagovoril.

Ko sem bil med nekimi počitnicami doma in sva se z mamo pogovarjala, je pogovor nanesel tudi nanjo, ki ji je življenje prineslo veliko trpljenja. Toda poudarila je, da je srečna, srečna pa zato, ker je imela močno vero v Marijo in Boga. Vedno ju je imela ob sebi.

Le kdo si ne želi take močne vere. Med molitvijo sem pri psalmu 16 prebral prav to: "Ti si moj Gospod, sreče zame ni brez tebe." Spolnil sem se na mamo in se odločil, da bo to moje vodilo.

Tudi don Bosco je govoril salezijancem, naj se oklepamo Gospoda, saj bomo le tako srečni. Rekel je, da mora biti ladja našega življenja zasidrana med dva stebra, **evharistijo in Marijo.**

Zavedam se, da ni lahko biti duhovnik, kakor tudi ni preprosto biti dober kristjan, toda če bomo dobro zasidrani, nam bo uspelo.

TEHARIE

*To je dan,
ki ga je naredil Gospod,
radujmo se in se ga
veselimo, Aleluja» - Ps 117*

MIRAN SAJOVIC

Novomašno geslo, ki sem si ga izbral, je vzeto iz knjige Psalmov: «*To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in se ga veselimo, aleluja*» (prim. Ps 117, 24). Celotna Cerkev ta psalm premišljuje in ponavlja zlasti v velikonočnem času, to je v času, ko je zazrta v vstalega Gospoda, v času, polnem veselja in upanja za vsakega človeka. Sam želim duhovniško služenje opravljati v tistem veselju, ki ga prinaša vstali Gospod. Zdi se, da smo danes kristjani postali le nekoliko preveč otožni in potrti, medtem ko so prvi kristjani, kadar so se srečali z vstelim Gospodom, bili veseli, kajti on jim je zagotovil, da bo z nami do konca sveta. Drugi razlog za izbiro teh vrstic je domača župnija, kjer že zelo dolgo ni bilo novomašnega slavlja.

Teharska župnija je v povojnem času doživljala težke trenutke, tukaj so namreč bili pobiti mnogi nedolžni ljudje. Mislim, da je sad mučeništva teh naših bratov in sester tudi duhovniški poklic. Zato je dan novomašnega slavlja poudarjen iz Gospodovih rok. Tretji razlog je osebne narave. Želim, da bi vsak moj dan bil odslej Gospodov. Gospod me je poklical, pripadati želim Gospodu v dobro celotnega Božjega ljudstva, še zlasti mladine. Iskreno sem hvaležen za dar duhovništva, to hvaležnost želim izraziti tudi vsem, ki so v teh letih prosili zame. Naj njihova goreča molitev sedaj ne preneha.

PRIHOVA - CERKLJE

POGLEDAL JU JE IN VZLJUBIL ...

Petra Pučnika s Prihove in Marka Košnika iz Cerkelj na Gorenjskem namreč. Zadnja nedelja v juniju in dan apostolov Petra in Pavla je bil zanj posebej slovesen. V njunih domačih župnijah sta bila posvečena v diakona. Petra Pučnika je posvetil škof dr. Jože Smej, Marka Košnika pa nadškof dr. Franc Rode. Po slovesnostih so si mnogi ob pogostitvi pred cerkvijo lahko is-

kreno priznati, kako nam manjka-
jo taki praznični trenutki. Diakon-
sko posvečenje je še posebej nago-
vorilo tiste, ki molijo za duhovne
poklice. Prepričali so se, da njih-
va molitev ni bila zaman in da boz
njo treba nadaljevati tudi po tem
dogodku.

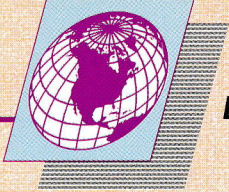
Geslo »Jaz pa sem sredi med vami
kakortisti, ki streže (Lk 22, 27)«, ki
je spremilo na pot diakona Marka,
izraža smisel diakonske službe.
Marko in Peter bosta to službo
opravljala kot pripravo na duhov-
niško posvečenje. Vesela sta bila,
da sta lahko ta odločilni korak na
poti do duhovništva izrekla v do-
mačih župnijah. Tadar, ki sta ga pre-
jela po Božji dobroti, naj tudi po nji-
ma razširja tisto Božjo ljubezen, ki
jo ima Bog do vsakega človeka.

SODRAŽICA

BISEROMAŠNO SLAVJE

v nedeljo 25. julija je v svoji
domači župniji v Sodražici
obhajal biserno mašo salezijanec
Franc Oražem. Je najstarejši med
desetimi živečimi duhovniki, ki
izhajajo iz te župnije. Bil je
profesor germanistike, dolga leta
deloval na Hrvaškem, dvajset let
je bil profesor v Želimlju, veliko

deloval po župnijah, zadnjih 27 let pa nedeljo za nedeljo spovedoval na Brezjah. Ob slavlju biserne maše mu je spregovoril nečak duhovnik dr. France Oražem in poudaril, kako so njegovo življenje zaznamovale tri družine: domača družina, župnija in salezijanska družba. Jubilanta so nagovorili še mnogi drugi. Vsi pa se pridružujemo njegovemu biseromašnemu geslu: "Naj sprejme Gospod to našo zahvalo tudi kot prošnjo za nove duhovne poklice!"

VREME PRI DIVAČI

POČITNICE S SKALO

Tudi mladi, skaterimi so se animatorji Skale srečevali skozi šolsko leto, so imeli bogate počitnice. Poletni tabor pod šotori v Vremah pri Divači, oratorij v Jaršah in Fužinah v Ljubljani, odkrivanje Slovenije z Busom veselja, tisoč drobnih in velikih trenutkov veselja, skupno reševanje težav in nesporazumov - vse to se je zloilo v nepozabno do-

živetje, ki je stikalo med nami nove vezi prijateljstva in povezanosti. Stiska je manjša, kadar smo skupaj! In prihodnost je lepša, kadar vemo, da lahko svoja iskanja in negotovosti delimo s svojimi prijatelji. Zato: z zaupanjem naprej! LMc

ARGENTINA - BUENOS AIRES

SLOVENEK - PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

29. junija je vrhovni predstojnik salezijancev Juan E. Vecchi imenoval duhovnika **mag. Jožeta Repovža** za inšpektorja buenosairesko-patagonske inšpektorije "San Francisco de Sales", ki obsega Buenos Aires in južno Patagonijo. Mag. Jože Repovž je bil rojen v Buenos Airesu 19. novembra 1954, prve redovne zaobljube je izpovedal v Manucho pri Santa Fe l. 1976, v duhovnika pa je bil posvečen 10. septembra 1983 v bližini Buenos Airesa v mestu San Justo. Bil je rektor salezijanskega aspirantata v Ramos Mehiji in ravnatelj zavodov Pio IX., San Antonio, San Francisco de Sales in Santa Catalina v Buenos Airesu. Na papeški salezijanski univerzi v Rimu je leta 1991 dosegel licenciat v katehezi. V zadnjih letih je bil inš-

Jože Repovž kot novomašnik

pektorialni delegat za salezijansko pastoralo, tajnik za salezijansko pastoralo vse Argentine in inšpektorij Cono Sur (Argentina, Čile, Paragvaj in Urugvaj) ter v imenu argentinske škofovske konference tudi asistent Konfederacije zveze staršev gojencev katoliških šol v Argentini.

Njegov oče Jože je doma iz Božakovega pri Metliki, njegova mati Majda Kavčič pa iz Dol. Logatca. Novo službo je prevzel med slovesno mašo v baziliki Marije Pomocnice v mestu Buenos Aires v sredo 7. julija.

ITALIJA

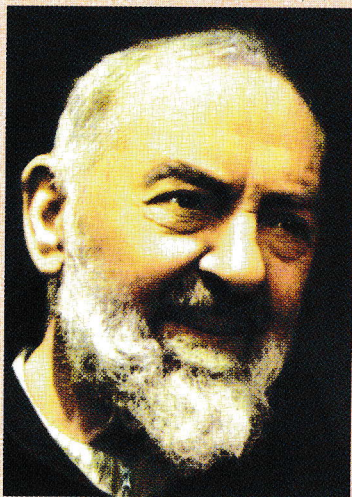
V 19. STOLETJU DON BOSKO, V 20. - PATER PIJ

2. maja letos je Rim preplavilo 2500 avtobusov. Papež Janez Pavel II. je znamenitega kapucinskega patra Pija razglasil za blažene. Pokojni turinski kardinal Anastazij Balestrero je dejal: »Pater Pij je edenizmed ljudi, ki jih Gospod pošlje vsako stoletje: v 19. stoletju je poslal don Boska, v 20. stoletju pa patra Pija!« Tako za don Boska kot za patra Pija je bilo značilno eno: oba sta bili zelo zavzeta in iskana spovednika. Za don Boska je

bila spoved eden izmed dveh glavnih stebrov (poleg obhajila) njegove vzgoje, za patra Pija pa je bila spoved pravzaprav edini mogoč način, da je kdo z njim sploh lahko spregovoril. Mnogi salezijanci, ki so prihajali v stik s patrom Pijem, pripovedujejo o njem čudovite reči (vezane predvsem na spoved, na »uvid« patra Pija v življenje spovedancev). Pater Pij je občudoval sv. Janeza Boska, prebiral je njegov življenjepis, bil je nadvse zadovoljen, kadar mu je kdo izmed mladih zaupal, da želi postati salezijanec, še več, energično ga je spodbujal, naj sledi temu blagoslovljenemu klicu. Mar ni presenetljivo prav tole dejstvo: iz okolice San Giovanni Rotondo (kjer je spovedoval pater Pij) prihaja kakih trideset salezijancev – iz kraja, kjer salezijanci nikoli niso imeli kake svoje ustanove. Mar ne bi moglo biti tudi to delo patra Pija? Don Boska občudujemo množice mladih, patra Pija množice ljudi. Življenje obeh svetnikov ni bilo lahko, tudi kar se tiče odnosa do cerkvene hierarhije. Toda tudi to je kot nekak »skupni imenovalček« mnogih svetnikov. Samo Bog je tisti, ki dela čudeže, On je edini Učitelj.

Po »Il Bollettino Salesiano«, 7/99

Pojdimo k mladim: to je prva in temeljna vzgojna zahteva. »Gospod me je poslal za mlade!«

V tej don Boskovi trditvi opazimo njegovo temeljno apostolsko odločitev, ki izbere revno mladino, tisto iz ljudskih slojev in najbolj ogroženo.

Radi se spominjamo čudovitih besed, ki jih je don Bosko namenil svojim fantom: »Zavedajte se, da, kolikor me je, sem ves za vas, podnevi in ponoči, zjutraj in zvečer, v vsakem trenutku. Moj edini cilj je poskrbeti za vaše moralno, intelektualno in telesno dobro ... Za vas študiram, za vas delam, za vas živim in za vas sem pripravljen dati tudi življenje.« Don Boskova skrb za evangelizacijo mladih se ne omejuje samo na katehezo ali samo na bogoslužje in na tista verska dejanja, ki zahtevajo izrecno življenje po veri in k veri vodijo, marveč se razširja na celoten življenjski položaj mladine. Zato mora biti vzgojitelj na poseben način občutljiv za kulturne vrednote in ustanove; pridobiti si mora poglobljeno poznavanje humanističnih znanosti. Po drugi strani pa se bo moral vzgojitelj ravnati po posebnih vzgojni usmeritvi, ustvariti mladim okolje za svoboden in postopen odgovor, hkrati pa upoštevati razvojno dinamiko človeških sposobnosti. Prizadeval si bo, da bo ves vzgojni proces naravnal k verskemu odrešenjskemu cilju. Vzgaјancem bo pomagal, da začno sprejemati najvišje vrednote in da razlagajo življenje in zgodovino v skladu z globino in bogastvom Skrivnosti. V Cerkvu in v svetu je vizija celostne vzgoje, kot je uresničena pri don Bosku, dejanska vzgoja za svetost. Nujno moramo spet pravilno pojmovati »svetost«, in sicer kot sestavni del življenja vsakega vernika. Izvirnost in drznost predložiti svetost mlademu človeku je vključena v vzgojno umetnost tega velikega svetnika, ki ga imamo upravičeno lahko za »učitelja mladostniške duhovnosti«. Njegova posebna skrivnost je bila v tem, da ni razočaral mladih (potrebe po življenju, ljubezni, širjenju, po veselju, svobodi, po prihodnosti) in da jih je obenem postopno in stvarno vodil k izkustvu, da je samo v »življenju milosti«, v prijateljstvu z Jezusom, mogoče uresničiti najbolj pristne ideale.

CENTER DON BOSKOVIH SOTRUDNIKOV V VERŽEJU IN MARIBORU

VERŽEJ

Glas o don Bosku in njegovem vzgojnem delu se je po zaslugi don Boskovih prijateljev in sotrudnikov hitro širil tudi v Sloveniji na prehodu iz 19. v 20. stoletje. Začetki salezijanskega dela v Veržeju segajo v leto 1907. Po prizadevanju sotrudnika dr. Franca Kovačiča je družina Pušenjak darovala svoje posestvo, da bi salezijanci lahko gradili zavod v blagor mladini. Tam se je razvilo zelo bogato vzgojno delo tako v zavodu, kjer so študirali mnogi bodoči duhovniki, kakor tudi v nedeljskem oratoriju, ki so ga obiskovali mnogi mladi. "Tu se ob nedeljah in praznikih ob prostem času zbirajo fantje v zavodu, se nekoliko poigrajo, pa učijo tudi koristnih reči, petje, predstave itd. S tem se doseže veliko; mladina se odvrne od slabih potov in tovarišij, v oratoriju se ne vidi in ne sliši nič nespodobnega, pač pa se nauči marsikaj koristnega," beremo v Spomenici na slovesno blagoslovitev zavoda v Veržeju dne 27. oktobra 1912.

Vojna je 1941 onemogočila nadaljnje vzgojno delo salezijancev. Pa tudi v času po drugi svetovni vojni zaradi spremenjenih družbenih razmer veržejski zavod ni mogel obnoviti svojega prvotnega poslanstva. Vseskozi, do današnjih dni, pa je ostala živa povezava med salezijan-

ci in mnogimi dobrotniki Pomurja, ki se v resnici čutijo in so salezijanski dobrotniki in sotrudniki v širokem pomenu besede.

Sedaj je zavod zopet v lasti salezijancev. Odpirajo se nove možnosti za vzgojno in pastoralno področje celotnega Pomurja, zlasti mladega rodu. Za uspešno pastoralno delo bo potrebno veliko laičskih sodelavcev, don Boskovih in salezijanskih prijateljev, prijateljev mladih. Skupina salezijanskih sotrudnikov iz več župnij (Beltinci, Kapela, Maribor, Murska Sobota, Radenci, Veržej) se zbira vsak mesec v zavodu Marijanišče. Redno se nam pridružijo tudi sestre hčere Marije Pomučnice, ki vodijo otroški vrtec v Murski Soboti. Tukaj ob molitvi, premišljevanju in študiju podobe salezijanskih sotrudnikov iščemo možnosti za ponovno oživitev vzgojenega

dela v don Boskovem duhu v družini, župniji in drugod. Don Bosko živi tudi danes med nami, želi storiti veliko lepega za Gospoda, res pa je, da ima premalo rok, da bi storil vse, kar bi se dalo storiti. Verujemo, da se bodo vrste sotrudnikov pomnožile v vseh obdobjih starosti in da bo Marijanišče spet postalo duhovno žarišče.

MARIBOR

Na področju Maribora se že nekaj let srečujemo s poslanstvom don Boskovih sotrudnikov. Do posebnega razmaha delovanja te veje žal še ni prišlo.

Mestno področje, kjer je salezijanska župnija sv. Janeza Boska, je bilo naseljeno v glavnem v letih od 1978 do 1990. Prebivalci so pretežno mlade družine, priseljene iz bližnje in daljne okolice. Ljudje so si tujci in ni čutiti posebnega čuta za povezovanje in navezanosti na

okolje, v katerem živijo. Zaradi zaprtosti ljudi vase in zaradi izolacije v blokovskih stanovanjih je težko prodreti do njihovih sredin in jih povabiti k sodelovanju. Večina niti ne pozna don Boska in salezijancev, kaj šele njihovo delo in preventivni vzgojni sistem. Tudi vzgojateh generacij in politična preteklost je v teh ljudeh pustila vidne in težko popravljive posledice.

So pa v naši sredi tudi ljudje, starejši in mlajši, ki don Boska in salezijance že dobro poznajo, čeprav je župnija bila ustanovljena šele pred desetimi leti. Vključujejo se v razne dejavnosti v župniji: mesečna srečanja - vaja za srečno smrt, molitvena skupina, birmanska animacija, ŽPS, Karitas, delo v domu za ostarele...

Napredek je čutiti pri mladih, ki se srečujejo v župniji, kjer spoznava jo možnosti in način don Boskove vzgoje (službo animatorjev, oratorij, dvorišče, prostovoljno delo, vlak veselja itd.). Mnogi te izkušnje in spoznanja prenašajo v svojo družino, zato je upati, da se bodo pretegomorda vključili v tesnejše sodelovanje z župnijo. Bog naj blagoslovi našo dobro voljo in dober zgled naj pomnoži število don Boskovih sotrudnikov.

Jožica Pregl, DBS

GORNJI TRG - LJUBLJANA

GOSPODINJSKI TEČAJ

Tudi letošnje poletje je bilo na Gornjem trgu v Ljubljani pestro! Pri sestrahčerah Marije Pomočnice sta se zvrstili dve skupini srednješolk in študentk, ki so odkrivale in preizkušale trike dobre gospodinje. Najprej na začetni, nato še na nadaljevalni stopnji. Poleg sester so bile kot animatorkе dejavnosti tudi don Boskove sotrudnice. Mnogo drobnih in

manj drobnih opravil je bilo na programu. Koristnih in potrebnih za vsako dekle (pa tudi za fante). Predvsem pa smo vesele, da je vse potekalo v toplem prijateljskem ozračju. Lepo je doživeti, da skrb za prijeten in urejen dom ni zgolj muka, ampak prijetna dolžnost. Tu je ključ do družinske sreče. K temu naj bi pripomogle razne dejavnosti: od ročnih vbodov z iglo, do šivanja predpasnika in krila, pa od pripravljanja šopkov, do okusnih jedi... »Najrajši sem kuhala, ker vem, da mi bo vedno prišlo prav. Razveselila sem se tudi šivanja slinčka, ob misli, da ga bo lahko nosil moj otrok.« »Gospodinjski tečaj mi je bil res zelo všeč. S seboj bom ponesla mnogo praktičnih nasvetov za gospodinjska opravila in nasploh za življenje...« »Lepo je bilo tudi spoznavati življenje sesterhčera Marije Pomočnice.« »Zanimivo je bilo pri temi "Ž", saj sem izvedela zanimive stvari« (o dostojanstvu in poslanstvu ženske in matere). Lepi spomini ostajajo tudi na peš romanje na Rakovnik, na novomašnika in misijonarko ter sporočilo zgodb in filmov... Prijateljstvo je vzpostavljeno, ohranile ga bomo! Morda se dobimo že na predbožični ali predvelikonočni soboti, prav gotovo pa prihodnje poletje!

s. Damjana

ZAGREB

PRVE REDOVNE ZAOBLJUBE

V nedeljo, 8. avgusta 1999, sta v župniji Svetega Duha v Zagrebu izpovedali prve redovne zaobljube novinki slovensko-hrvaške inšpektorije HMP, sestra Valentina Baričević (Zagreb) in sestra Zalka Nastran (Cerklje na Gorenjskem). Na pot življenja, ki bo popolnoma darovano Bogu za mlade, so ju s svojo navzočnostjo in molitvijo pospremile številne sosesre iz Slovenije in Hrvaške, salezijanci, sorodniki in mladina. Sestri Zalka in Valentina sta se na ta dogodek že dalj časa navdušeno pripravljali, še posebno zadnji dve leti v noviciatu v Rimu.

s. M. Š.

OSTANI Z NAMA ...

*Dragi molivci in molivke! Razmišljajoč o pedagogiki duhovnih poklicev, je bilo v prejšnjih številkah SV zapisanih nekaj misli o setvi, potem o spremljanju kandidatov, danes dodajam nekaj misli o **vzgoji** kot procesu pri odkrivanju in odločanju za duhovni poklic. V tem vzgojnem procesu kandidat za duhovniški ali redovniški poklic navadno potrebuje vzgojno pomoč, kakor sta jo potrebovala učenca na poti v Emavs (beri: Lk 24, 13-35).*

"OSTANI Z NAMA ..."

Lk 24,29

Od mrtvih vstali Jezus se, po grozljivih dogodkih trpljenja in smrti, pridruži dvema razočaranima učencema. Nevsiljivo jima razgrinja odrešenjske skrivnosti do te mere, da si zaželela njegove navzočnosti, kar sta izrazila v prošnji "**Ostani z nama ...**", čeprav ga še nista spoznala. Učencema je bil potreben dogodek Emavs, ki je močno vplival na njuno življenjsko odločitev. Rekla sta drug drugemu: "Ali ni najino srce gorelo v nama, ko nama je po poti govoril in odpiral Pisma?" Jezus jima je pomagal, da sta se zavedela samega sebe, obenem pa je usmeril njuno pozornost k novim resničnostim. Spoznala sta razliko med njunim pričakovanjem in Božjim načrtom.

SKRIVNOST IN DAR

"V svoji najgloblji plasti je vsak duhovniški in redovniški poklic **velika skrivnost, je dar**, ki neskončno presega človeka" (Janez Pavel II.). Zato mora pastoralna duhovnih poklicev vedno znova izhajati iz skrivnosti Boga, da pripelje do skrivnosti človeka. V tem procesu je kandidatu potrebna pomoč. Vzgojitelj duhovnih poklicev pa mora poznati globine človeškega srca, da lahko spremlja mladega človeka v izgradnji zrele osebnosti.

SPOZNALA STA GA PO LOMLJENJU KRUHA

Odločilen trenutek v Emavsu gotovo nastopi takrat, ko Jezus vzame kruh, ga razlomi in ga da učencema: "**Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala.**" Učenca spoznata Jezusa, odkrijeta resnično identiteto popotnika, ki se jima je pridružil. Ker je bil Jezus spoznan pri "lomljenju kruha", mora biti evharisti-

na skrivnost podlaga vsaki poklicni poti. V vzgojnem procesu duhovnega poklica je pomembno spoznanje in odkritje **smisla življenja v evharističnem znamenju**. Če je Evharistija Kristusovo žrtvovanje, ki odrešuje svet, in če je to žr-

tvovanje lomljeno telo in prelita kri za odrešenje človeštva, potem je tudi življenje vernika poklicano, da se izoblikuje v istem razmerju pomenov: tudi življenje je prejeta dobrina, ki hoče po svoji naravi postati darovana dobrina, po zgledu življenja Jezusa Kristusa.

Če sta v evharistični gesti učenca iz Emavs "spoznala" Gospoda, vsak vernik pa smisel življenja, potem se duhovni poklic porodi iz hvaležnega "priznanja". Rodi se iz rodovitne zemlje hvaležnosti, kajti duhovni poklic je posameznikov odgovor v prepričanju, da ga je Bog izvolil. Odkritje, da je prejel nezasluženo in dragoceno darilo, kandidata spodbuja, da v izbiri duhovnega poklica zasnuje darovanje samega sebe, in to kot neizogibno posledico in kot zares **svobodno** dejanje, kajti po srečanju z darovano ljubeznijo Boga čuti, da ne more omahovati v darovanju.

Ko srce "gori" in ko se kristjan zave samega sebe, smisla življenja za-

koreninjenega v Bogu, obdarovanosti in posebne poklicanosti, so izpolnjeni pogoji za korenito odločitev za posvečeno življenje in z Marijo poje čudovito pesem: "Moja duša poveljuje Gospoda ..." (prim. *Novi duhovni poklici za novo Evropo*, št. 35,36).

Dragi molivci in molivke! Vzgoja duhovnih poklicev je proces, ki si ga ne moremo zamisliti brez vztrajne molitve kandidatov, vzgojiteljev in vsega vernega ljudstva. Molimo v zaupanju, da bo prošnja sprejeta in da bo odkrila duhovni poklic tistemu, ki ga Bog kliče. Zato vas lepo vabim na molitvena srečanja za duhovne poklice, ki bodo na Brezjah, Ptujski gori in v Logu pri Vipavi, v soboto 11. septembra. Nasvidenje in lep pozdrav

Ivan Turk,
voditelj molivcev

MOLITVENI NAMENI

◆ SEPTEMBER

**Oče, odpusti,
kakor mi odpuščamo ...**

Oče, pomagaj nam, da ne bomo s svojo zakrknjenostjo postavljali ovir tvojemu usmiljenju!

◆ OKTOBER

**Oče, ne dopusti,
da pridemo v skušnjava ...**

Oče, pomagaj nam, da pravočasno spoznamo in se izognemo grešni priložnosti.

◆ NOVEMBER

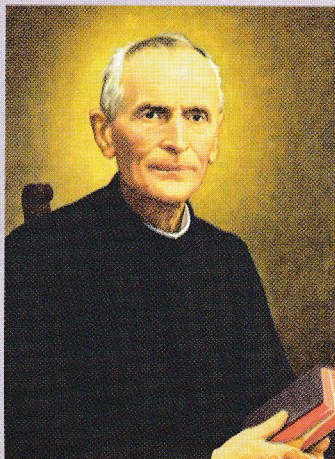
Oče, reši nas hudega ...

Oče, pomagaj nam, da bi znali nositi križ drug drugega.

*Gospod, naš Bog,
Naj bomo po zgledu blaženega Mihaela Rua
čuječi v modrosti, dejavni v ljubezni
ter pripravljeni služiti malim in ubogim.
Tako bomo v življenju razodevali skrivnost tvoje
očetovske ljubezni.*

Misal salezijanske družine, iz prošnje po obhajilu.

BI. MIHAEL RUA

Rodil se je v Turinu leta 1837. Leta 1852 je prišel v valdoški oratorij. Bil je v skupini, s katero je don Bosko sklenil ustanoviti salezijansko družbo. Ko je postal duhovnik, je bil don Bosku vedno ob strani. Od leta 1856 je bil njegov namestnik (vikar). Na svetnikovo željo ga je 1884 papež Leon XII. določil za ustanovnikovega naslednika in ga leta 1888 potrdil za vrhovnega predstojnika.

Zaradi izredne zvestobe so ga imeli za živo pravilo. Pokazal pa je tolikšno očetovsko prisrčnost, da so ga imenovali »vladarja dobrote«. S svojim modrim načrtovanjem, ki je bilo na socialnem področju včasih skoraj drzno, je oratorije obogatil s telovadnicami in socialnimi krožki. Prehitel je državne zakone in je za obrtne šole določil ustrezne programe. Klasičnim šolam je dodal tudi tehniške in trgovske. Število sobratov in ustanov je raslo; salezijance je pošiljal po vsem svetu in skrbel posebno za misijone. Na svojih dolгих potovanjih, ko je obiskoval ustanove v Evropi in na Srednjem vzhodu, je sobrate spodbujal in opogumljal. Vedno se je skliceval na ustanovitelja. »Don Bosko je rekel ... Don Bosko je delal ... Don Bosko je hotel ...« Leta 1904 in 1908 je obiskal tudi Slovenijo.

Umrli je 6. aprila 1910. Za blaženega ga je 29. oktobra 1972 razglasil papež Pavel VI. (na ta dan obhajamo tudi njegov god). Dejal je: »Salezijanska družina se je z don Boskom začela, z don Ruom pa nadaljevala. On je iz svetnikovega zgleda ustvaril šolo, iz njegovega pravila duhovnost, iz njegove svetosti zgled ... Don Rua je pričel izročilo.«

1999 - LETO BOGA OČETA

Confronto 99 Tvegati vse

Confronto '99. Blizu 1000 udeležencev salezijanske mladine iz vse Evrope v don Boskovem rojstnem kraju na Colle Don Bosco. Med njimi tudi 30 Slovencev, prav tako iz raznih krajev naše domovine. Že prvi dan nas je presunilo pričevanje mlade Hrvatice iz Žepče (Bosna), ki je med zadnjo vojno izgubila očeta. Nagovorila sta nas tudi kardinal Tonini in bivši italijanski predsednik Oscar Luigi Scalfaro. Doživete so bile maše, molitve, spokorni dan, kosila in večerje, spoznavni večeri ... Zadnji dan je bil med nami pri maši v svetišču Marije Pomočnice v Turinu tudi don Boskov naslednik, vrhovni predstojnik Juan Edmondo Vecchi.

CONFRONTO '99

V meni so se ves čas mešali različni občutki - veselje in radovednost, pričakovanje in tudi strah. Vendar, ko smo se pred odhodom skoraj vsi zbrali pri maši, je strah počasi izginjal, večalo pa se je pričakovanje in radovednost. Ko smo prišli tja, sem bila zmedena - videti toliko mladih iz cele Evrope. Kar kmalu smo bili razdeljeni v skupine po 20 mladih od vseh povsod. V skupinah smo se spoznavali in se pogovarjali o temi Confronta. V četrtek je sledilo osebno razmišljanje. Dopoldne smo bili v "puščavi", popoldne pa se je vsak odločil za eno od šestih predlaganih »poti«: češčenje Najsvetejšega, pisanje pisma Bogu, molitev, premišljevanje ob svetopisemskih odlomkih ... V petek smo naredili sklepe za naprej in si izmenjali darila, ki smo jih prinesli s seboj. Naša darila so bile raglje, katerih zvoke smo tisti dan še velikokrat slišali. In ... zadnji dan: maša v Valdoccu v Cerkvi Marije Pomočnice. *Mateja N.*

DRŽAVLJANI EVROPE, DRŽAVLJANI SVETA

Sprva nas je povezovala samo izkušnja salezijanske duhovnosti in dejavnosti iz naših domačih župnij. Na srečanju pa smo spoznavali don Boskovega duha najprej v drugih mladih naše lastne

domovine, nato pa še v mladih iz vse Evrope. Opogumljeni z izkušnjo, da na tem svetu nismo sami v svojem prepričanju, smo se spopadli z vodilnima temama srečanja: državljanstvo Evrope in državljanstvo sveta. Spoznali smo, da nam je potrebna vzgoja za to. Ta pa se začne pri zavedanju, da niso vsem na svetu dane enake razmere za dostojno življenje. Nadaljuje se s skrbjo in ne z brezbriznostjo in izraža se z lastno udeleženo pri spremembah, ki naj vodijo v svet z več posluha za človeška življenja. *Martina M.*

SLOVENSKI DELEŽ

Slovenci smo obiskovalcem predstavili salezijanske dejavnosti: poletni oratorij po župnijah, projekt Skala, Bus veselja, Čarno jezero in še mnoge druge. Ko smo se predstavljali kot narod, smo za rdečo nit izbrali zvon, ki kliče in vabik k Bogu. Zvon je bil tudi naš dar srečanju. Dobila ga je Portugalska. S pesmijo in plesom pa smo pokazali, da smo Slovenci veseli ljudje. Zanesljivo smo mnogim ostali v spominu prav po veselju, ki smo ga izražali. *Iztok P.*

EDEN NAJLEPŠIH TEDNOV

Confronto! Eden najlepših tednov v mojem življenju. Mislim, da je bil Confronto 99 priložnost, da se zavemo, da nismo le prebivalci

TVEGATI VSE

Pomisli, kaj vse ti daje skupnost. In vprašaj se, kaj daješ ti skupnosti. Brez skupnosti ne moreš živeti. Kaj daješ ti kot kristjan skupnosti? Koliko »prostora« imajo drugi v tvojem življenju? Koliko tvegaš za druge? Deček v evangeliju, ki govori o Jezusovi pomnožitvi kruha, ni dal samo enega hlebca in ene ribe (saj bi Jezus lahko naredil čudež tudi samo iz enega hlebca in ene ribe), deček je dal VSE, kar je imel: pet hlebočkov in dve ribi. Deček je tvegall VSE. Ne preračunavaj, daj vse. Bog bo že dal svoj blagoslov!

Oscar Luigi Scalfaro

"Romarski" križ
za jubilejno leto
2000 med
mladimi na
Colle.

lastne hiše, države, ampak da smo državljani Evrope, še več, prebivalci sveta. Užival sem cel teden ob mladih, ki vedo, zakaj živijo. Upam, da se bo duh Confronta 99 širil iz Colle Don Bosca po vsej Evropi, po vsem svetu.

Simon J.

TROJNO SOOČENJE

Prvič - s svetom: Nizanje nekaj (krutih) dejstev o našem življenju, o tem, koliko stanejo Nike copate nekje v Aziji, kjer jih izdelujejo otroci za premajhno plačilo. Ne gre za to, da bi lahko 800 mladih na Confrontu pritisnilo na velike korporacije, gre za soočenje z resničnostjo, za zavedanje, za ustvarjanje zavesti v nas, da lahko stvari spremenimo. Za to, da bomo boljši svet gradili mi mladi. In to tam, kjer smo.

Drugič - z drugimi: Vsak narod je s seboj prinesel bogastvo svoje kulture. Vse skupaj je bilo kot prekrasen šopek. Ne gre za to, da so nekateri narodi bogatejši, da imajo daljšo zgodovino, ampak da so drugačni. V tem je tudi naše bogastvo: da svojemu narodu priznamo, da smo bogati in da razvijamo, kar so nam zapustili naši predniki.

Tretjič - s seboj: Soočenje s tem, da smo kristjani in z vprašanjem, koliko živimo svoje krščanstvo. Jezus je rekel, naj hiše ne zidamo na pesku, ker jo bo odnesel vihar. In Evropo, ki ne bo zidana na krščanskih temeljih, na spoštovanju do Boga v vsakem posamezniku in v okolju, bo odnesel vihar.

To je bil torej seminar, ki je imel namen soočiti vsakega udeleženca z njim samim, ga pripraviti do tega, da se pobota z Bogom in se poda v pustolovščino življenja v svoji domači skupnosti, v pustolovščino graditve sveta. To je bil teden, ki je govoril o sanjah. Naša pravica je sanjati o boljšem svetu, naša dolžnost pa je, da se trudimo svetu prinesiti svoje sanje in svoje sporočilo.

Blaž B.

MLADI, POMAGAJTE NAM!

Dragi mladi, salezijanci in sestre potrebujemo vašo pomoč, da bi v zvestobi živeli svoj duhovni poklic. Ne bojte se zahtevati od nas, da bi bili res pravi redovniki, znamenja vere in občestva, pričevalci evangelijskega veselja. Ne bojte se od nas zahtevati, da vas spremljamo v molitvi, na poti vaše vere, v iskanju Boga, v prevzemanju vrednot salezijanske duhovnosti. Pomagajte nam, da bomo sveti, potem bomo tudi mi lahko pomagali vam napredovati na poti svetosti!

Antonio Domenech SDB
delegat vrh, prestojnika za mladinsko pastoralo

I. teden

Uskovnica kraj srečanj

TRIJE USKOVNIŠKI TEDNI

Mnogo mladih (nad 200) je tudi letos za teden dni dalo slovo dolini, da so lahko prišli na Uskovnico in doživeli njene lepote. Prvi dan smo bili polni pričakovanj, ki smo jih nato delili med seboj skozi ves Uskovniški teden. Vsak posameznik je prispeval svojo edinstvenost in dobro voljo. Kar nekaj gostov se je tudi letos zvrstilo na Uskovniških tednih. Najprej g. Bogdan Žorž, psiholog. Predaval nam je o *Mladih med željami, pasivnostjo in nesmisлом*. Kolikokrat smo pasivni sredi poplav današnjih medijev in kako se znajdemo sredi nesmisla, izgubljeni in osamljeni, brez lastnih oz. edinstvenih in tudi plemenitih želja. V torek smo mladi lahko skupaj z zakoncema Mušič razmišljali o življenju pred zakonom in v njem, o najbolj perečih problemih. Največ, kar lahko zakonca podarita drug drugemu, je čistost in predanost.

Sredo smo izbrali za pot na Komno. Na poti smo v polurni tišini razmišljali vsak o svoji poti in cilju, ki smo si ga zastavili. Sicer pa nam je bilo lepo, ker smo se mnogo pogovarjali. Najlepša pa je bila gotovo

sveta maša v naravi. Dan kasneje nas je obiskala gdč. Alenka Šverc, dr. teologije in mag. pedagogike. Predstavila nam je rast mladega animatorja in nas vzpodbudila: *Vsak nosi v sebi nekaj, kar lahko podari drugim. In to je tudi dolžan storiti*. Učimo in vodimo z besedami in dejanji. Naloga kristjanov je biti animator vsak dan in kjerkoli. V petek smo pridno delali po skupinah in se pripravili na sv. mašo, ki je sledila spokornemu bogoslužju. Popoldanska puščava je bila čas za priznanje in obžalovanje svojih napak – tudi v zakramentu sprave. In že je bila tu sobota, zadnji dan skupnega bivanja. Skozi ves teden smo se skupaj trudili, vsak na svoj način, s svojo nadarjenostjo, veseljem in odprtostjo, da doživimo tisto, česar se bomo spominjali. In sedaj lahko to ponesemo tudi med naše bližnje in prijatelje. Ko smo se poslavljali, smo začutili, da smo bili v določenih trenutkih z nasmehi na obrazu, pri igrah, športu, skupnih večerih nerazdružljivi. Tako smo v polnosti začutili pomen letošnjega naslova Uskovniških tednov: **Samo ljubezen rojeva življenje.**

Bernarda Zalar

mladinske strani

II. teden

III. teden

Koprivnik prvič in ne zadnjič

Končno! Zagledam Koprivniško cerkev in župnišče ob njej. Radovedno sem zrla po vrstnikih in čeprav so bili zame popolni neznanci, sem imela občutek, da spadam sem. Napetost in prvo tremo smo pregnali s petjem ob spremljavi mnogih kitar in Vesnine violine. Martin nam je razložil potek tedna salezijanske mladinske duhovnosti (SMD). Nato smo za cel teden v prostor povabili Jezusa v Najsvetjšem in pred njim preživeli v pesmi, tišini, molitvi, solzah največ tihih, bolečih, lepih, svetih trenutkov. Hvala, Gospod!

V nova jutra nas je točno ob sedmih prebujal cerkveni zvon. Zbrali smo se pred Marijo in se ji priporočili. Po sobi je vsako jutro zadonela Ave Marija, mi pa smo ob delčkih molitve *Zdrava Marija* razmišljali o posameznih dogodkih vsakdanjega življenja. Po zajtrku in jutranji molitvi je vsak dan voditelj – v na-

šem tednu je bil to Martin – podal nekaj iztočnic za razmišljanje, ki ga je vsak od nas nato nadaljeval sam v puščavi.

Letos smo razmišljali o VSAKDANJEM ŽIVLJENJU, ki je sestavljeno iz nekaterih ključnih trenutkov: V življenju se **srečuje-mo**. Vsak od nas doživlja **probleme** in pričakuje se, da jih bo reševal čimbolj odgovorno. Življenje kristjana je posredno eno samo **odločanje** za Boga. Biti **znamenje**? Skrbeti za **prečiščevanje** duše... In končno **odrešenje**! Svoje razmišljanje v puščavi smo skupaj zaključili z molitvijo pred Najsvetjšim.

Potem pa dobro kosilo. Jeziki so se nam razvezali, saj je čas tišine, ki je sicer trajal od enajstih zvečer do kosila, minil. Pomivanje in nato sprehod na Vodnikov razglednik – pogledat Bohinjsko jezero - ali pa odbojka. Nato smo vsako popoldne uglašovali naše glasove in se naučili nekaj novih pesmi. V popoldanskem delu po skupinah smo

se pogovarjali o temi dneva ali pa pripravljali mašo. Maše so bile res nekaj posebnega. Pred Gospoda smo polagali svoje želje, zahvale, prošnje, obžalovanja in Gospod je prihajal k nam. Ob večerni molitvi smo v krogu sedeli pred Jezusovo podobo in mu izročali svoja doživljanja, strahove in drug drugega. Takrat me je prevzel občutek, da poznam vse zbrane že leta ne pa šele nekaj dni. Tišina, tiha glasba, soj sveč na Jezusovem obrazu, pričevanja - vse to me je navdajalo z mirom.

V sredo po kosilu smo se odpravili na izlet – da se še bolje spoznamo na poti in da obiščemo novo salezijansko kapelico na Goreljeku. Lepo je bilo, ko smo darovali mašo v naravi. V petek pa je bil dan celodnevne puščave, dan prečiščevanja naših duš. Po jutranji molitvi smo si vzeli v nahrbtnike skromno kosilo in se odpravili v samoto. Med puščavo je imel vsak tudi priložnost za spoved ali pogovor. Lepo je potegniti črto pod dosedanje življenje in reči: *Gospod, od sedaj bo s Tvojo milostjo drugače!*

Teden se je zelo hitro iztekel. Naša razmišljanja in odločitve bo potrebno zaživet v resničnem vsakdanu. Besede zahvale in vzpodbude. Oči, ki so govorile svoje in topel objem. Potem pa: *Adijo, Koprivnik! Se vidimo drugo leto!*

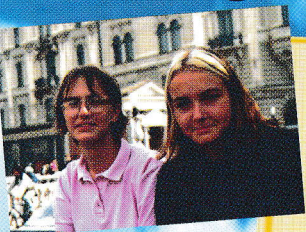
Tista, ki je srečala Gospoda – v imenu vseh, ki se jim je tudi to zgodilo na Koprivniku

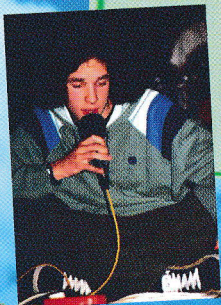
Bož me ljubi

Je mogoče, da nas imajo profesorji radi?

Kot sama Gimnazija Želimi je so tudi profesorji drugačni kotna drugih šolah. Lep je že občutek, ker profesorji, ki nas poučujejo, ne poznajo le naših priimkov, ampak tudi imena. Prijazni so in jim ni vseeno za nas. Prej opazijo, če imamo dijaki težave. Pripravljeni so nam dati še eno možnost pri popravljanju slabe ocene, peljejo nas domov, če je potrebno ...

Vsak izmed profesorjev se po svoje trudi, da bi bil dijakom vseh in večinoma jim to kar dobro uspeva. Seveda pa se profesorji med seboj razlikujejo, imajo dobre in slabe strani, pa tudi dobre in slabe trenutke. Staršev nam ne morejo nadomestiti in tudi prijateljev ne. Prijateljstvo s profesorjem je zelo dragoceno, vendar zelo redko, saj tako dijaki kot profesorji skoraj nikoli ne moremo popolnoma pozabiti, da smo v položaju dijak – profesor.

Profesorji, pozor! Najbolje nam boste pokazali, da nas imate radi, če boste ravno prav strogi, če se boste pripravljali z nami smejati, če boste pripravljali poslušati naše težave, če se boste vedno zavzeli za nas. Ne bomo pa pozabili, da je pomemben tudi naš odnos do vas!

Lepo nam je bilo ob koncu leta, ko smo se s profesorji mnogo pogovarjali, saj so bile ocene že zaključene. Pa tudi skozi celo leto je bilo zanimivo pri geografiji, saj nam je profesorica mnogokrat pripovedovala o svojih prijetljajih in spoznanjih.

Fotografije so samo za ilustracijo

Ljubezen za katedrom - je danes sploh še moderna in mogoča?

pričevanje Gregorja Markiča, profesorja latinščine na Gimnaziji Želimlje

● Nešteto občutkov prevzame profesorja vsak dan, ko znova zastavi svoj dan med mladimi. Zame je izziv že samo vstajanje iz tople postelje. Celo naveličanost nam hudi duh vsadi v srce. Na žalost je poučevanje le redko samo po sebi umevna radost, saj so človekovi dnevi na zemlji kot dninarjevi dnevi (Job 7, 1), dninar pa se veseli dela šele, ko je opravljeno. Je pa radost potem toliko večja. Hkrati je biti ob dijaku velika odgovornost in tudi negotovost za profesorja.

● Doma ne more mlademu človeku nadomestiti noben profesor, sicer pa mislim, da ga niti noče. Če naj bodo stvari urejene modro, bodi družina družina, profesor profesor, dijaški dom dijaški dom, prijatelj prijatelj... To je moja 'teorija avtentičnosti'. Včasih kateri od teh členov šepa in drugi priskočijo na pomoč, vendar gre takrat za nadomestek, ki je in vedno ostane samo nadomestek.

Do kod biti prijatelj-oče-učitelj? Biti profesor, vzgojitelj, roditelj, voznik avtobusa ... in kdorsiže-bodi - vsak mora biti tisto, za kar ga je Bog poklical. Če nimam profesorskega poklica, naj ne bom profesor, če pa ta poklic imam, naj bom to v polnosti. Vsak človek ima dva poklica: ozki poklic v svojem okolju in širši poklic svetosti. Kdor bo v Božji ljubezni izpolnjeval svoje poslanstvo, bo nič manj kot svet-

nik. Zato je sv. Ignacij prosil Gospoda, da bi bil vedno bolj on sam. Zato je zame dober profesor, kdor se ne pretvarja, se ne le nauči vzgojnih spretnosti, ampak vse svoje bitje prinaša iz samega sebe in iz svojega odnosa z Bogom. Ideala vzgojitelja ni, so le zgledi svetniških posameznikov, ki morejo biti vodilo, ne pa kalup. Bodi to, kar si, vključno z napakami. Ni lahka ta zahteva, ker vsebuje tudi trden sklep o poboljšanju.

To je moje razumevanje dobrega vzgojitelja in prav zato sem ohranil v hudo slabem spominu fakultetna predavanja iz pedagoških predmetov, ki so podajala zgolj in samo spretnosti pretvarjanja in goljufanja. Predavatelji so se ukvarjali z vprašanji, kako motivirati otroka, kako narediti sproščeno ozračje, kako priljubiti predmet in sebe in podobno, nikoli pa nisem slišal besede ljubezen. Kot najpomembnejšo so prikazovali obrtno spretnost, kako se zdeti ljubeč, ob tem pa se niso niti vprašali, ali tak v resnici tudi si. Vzgojo kot naučeno spretnost doživljam kot laž.

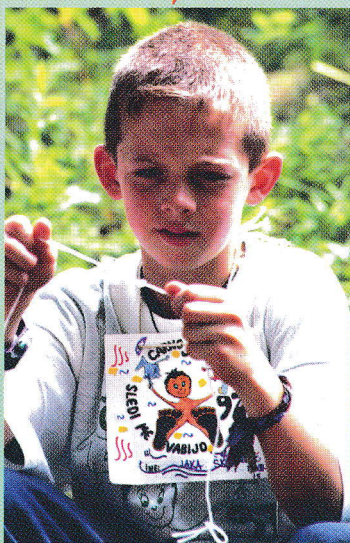
● Delo in življenje v naši gimnaziji je prijetno. Sam nimam natančnejših izkušenj z drugimi šolami, prepričan pa sem, da je naša gimnazija drugačna, povejmo odkrito: boljša je od državnih gimnazij. Gimnazija Želimlje ni boljša od državnih zato,

ker bi dobila boljšo populacijo. Učenci se ne učijo bolj prizadevno in vneto. Mladi so mladi, povsod enaki. Preiskujejo meje: sebe, svojih staršev, profesorjev, ustanove. Toda na Gimnaziji Želimlje veljajo neki vedenjski vzorci, ki omejujejo splošno razširjene bolezni naše družbe. Ti vzorci so hitro pokvarljivo blago, da se ohranjajo in izboljšajo, so potrebni veliki napor in še zlasti molitev (prim. Mr 9, 29). Tisti, ki delamo v Želimlju, smo slabotni in grešni ljudje, v ničemer se ne razlikujemo od drugih. A v salezijanski ustanovi smo pod posebnim Marijinim varstvom, kakor je don Bosko obljubil vsem, ki bodo živeli in delali v njegovih ustanovah.

● Dovolj je preživeti en sam dan na gimnaziji in razumeli bi Želimeljsko domačnost, drugačnost! Zanimivo je doživeti kak izlet ali pa tekmo dijakov proti profesorjem. Ne spominjam se, ali smo zadnjič pri odbojki profesorji izgubili ali zmagali, a to ni pomembno. Bili smo enakovredni igralci in lepo je bilo občutiti pristnost veselja ob vsaki dobri podaji, ob dobri akciji, pa naj je pomenila dobljeno ali tudi izgubljenost točko. Ali pa tistikrat, ko sem se šel sankat s skupino dijakov, urednikov časopisa. Bilo je naporno, tudi kakšna buška, a utrujenost je bila prijetna in rodovitna. Tako kot vse življenje na Gimnaziji Želimlje.

HURA, NOVA PRILOŽNOST

Leto se spet preveša v jesen. Vroči poletni dnevi so za nami, čas dopustov se je iztekel. Spet smo vsak na svojem mestu, tam, kamor nas je postavila previdnost z namenom, da bi prinašali, vsaki s svojimi talenti in vsak po svojih močeh, blagoslov na ta svet. Spet so tu skrbi vsakdanjosti, zopet čutimo, da kliče življenje po tem, da se mu posvetimo.

V
ŠOLA

njihovo starost, da se vedno bolj odgovorno vključujejo v življenje. Šola je tista os stalnica, ki spremlja zorenje otrok in mladostnikov in ki jih na koncu, poleg drugih dejavnikov, pripelje do zrelosti. Še dve stvari je potrebno poudariti: čas šolanja še zdaleč ne zadeva samo otrok in mladostnikov, ampak ravno toliko, če ne še bolj, njihove starše. Zelo močno pa zadeva seveda tudi učitelje, ki imajo nalogo, da prenašajo na mlade rodove vrednote in znanje.

Don Bosko se je v svojem času močno zavedal pomena znanja, šole, izobraževanja. Njegovi fant-

je so bili večini neuki, niti brati in pisati niso znali. Brez znanja pa v takratnem porajajočem se kapitalizmu človek ni prišel nikamor. Zato je začel kmalu ustanavljati razne šole, ki so mladim pomagale, da so prišli do dostojnega poklica in se na ta način postavili na svoje noge. Močno se je zavedal vzgojnega pomena šole. Njegov oratorij, tisto zdravo vzgojno okolje, ki zagotavlja mladim celostno rast, je ne samo dom, kjer so mladi sprejeti z ljubeznijo, dvorišče, kjer živijo med seboj v veselju in prijateljstvu, župnija, ki jim pomaga pri rasti v veri, je tudi šola, ki jih uvaja v življenje. Ne prezirimo vzgojnega naboja šole!

ŠOLA KOT PROBLEM

Na Skali se veliko srečujemo z mladostniki, ki jim šola dela težave. Preden bom nanizal nekaj vzgojnih spodbud, bi rad iz te izkušnje navedel kakšno drobno zgodbo, ob kateri se velja zamisliti.

Mihu je učiteljica že oktobra jasno povedala, da angleščine zagotovo ne bo naredil. Mihi se je zdelo povsem brez smisla tratiti čas za učenje angleščine. Zaradi angleščine letos ponavlja sedmi razred.

Naši otroci in naša mladina je s prvim septembrom znova prestopila šolski prag. Pred njimi in pred njihovimi družinami je novih deset mesecev prizadevanj. Učenje, priprava na kontrolke, pisanje nalog, nabiranje znanja ... Šola je pravzaprav zelo zanimiva pogruntavščina. Poleg tega, da si mladi nabirajo novo znanje, ima nalogo, da jim pomaga, glede na

Tanjin oče je bil pravzaprav vedno jezen na svojo hčer. Zdelo se mu je, da ničesar ne naredi dobro. Še posebej pa je znorel, ko je mala prinesla iz šole slabo oceno. In to se je pogosto dogajalo. Zgodilo pa se je nekoč, da je mala dobila pri zemljepisu štirico. Oče ni reagiral. Naša animatorka, ki se je srečevala s Tanjo, je očeta začudeno vprašala, kako to, da Tanje ne pohvali za njen uspeh. Očetu se je zdela ta misel čudna, kajti svoje hčerce ni pravzaprav nikoli pohvalil. Vedno je bilo vse, kar je naredila, "premalo".

Miša je bila do petega razreda v šoli vedno prav dobra. Ni posebej blestela, čeprav ji, po drugi strani, šola ni delala nikakršnih preglavic. Ko je bila v šestem

razredu, se je staršem zdelo, da je sploh več ne "dohajajo". Začela se je spreminjati, se zapirati vase, popuščati v šoli. V šestem razredu se je nekako še prebila skozi, v sedmem pa je popolnoma popustila. Tudi s prijateljicami, s katerimi se je največ družila, je bilo tako. Zdelo se je, kot da bi zanalašč šolo obesile na klin. Starši so se nemočnovpraševali, kaj naj naredijo. Niso mogli drugega, kot da so nemo opazovali svojo hčer in zanjo molili.

ŠOLA: ČAS NOVE ODGOVORNOSTI

Šola ni problem; šola je priložnost, ki nas vse, otroke in mladostnike, starše, učitelje in vzgojitelje, spodbuja, da bi rasli v odgovornosti. Da bi skupaj in vsak s svojo odgovornostjo postajali bolj zreli. Dovolite mi torej nekaj spodbud ob začetku tega novega šolskega leta.

Otroci in mladi

Leta šolanja, leta mladosti, so ključna leta v življenju vsakega človeka. Napake, narejene v tem življenjskem obdobju, se sistematično ponavljajo skozi vse življenje.

- Učite se zase! Nihče vas ne more v tem nadomestiti. Resno se lotite učenja!

- Učenje je v teh letih vaša prva dolžnost.
- Spolnjevanje vsakdanjih dolžnosti je pot svetosti. Don Bosko je rekel: "Vaša svetost je v doslednem spolnjenju vsakdanjih dolžnosti."
- Ne učite se za oceno, ampak se s šolo pripravljate na jutrišnji poklic, ki vam bo zagotovil dostojno življenje.

Starši

Vaši šoloobvezni otroci in mladostniki zahtevajo od vas poseb-

no skrb in pozornost. Potrebujejo vašo oporo in bližino. Čas, ko so vaši otroci šoloobvezni, je lahko čas zelo plodnega vzgojnega obdobja.

- Pomemben je uspeh vaših otrok, še bolj pomembno pa je, da jim v letih šolanja pomagate, da si bodo privzgojili delovne navade, red in urejenost, da bodo razvili v sebi voljo za učenje.
- Bodite realni in pričakujte od svojih otrok toliko, kolikor zmorejo. Ne precenjujte svojih otrok, kajti pretirane želje staršev otroke zelo obremenjujejo. Tudi ne podcenjujte, sploh pa jih ne primerjajte z drugimi: vaš otrok je enkraten! Njemu in njegovi enkratnosti posvetite vso skrb.
- Zanimajte se za šolanje svojih otrok. Hodite redno na govorilne ure in sestanke, tudi če otroci v šoli nimajo problemov. S tem boste pokazali otrokom, da so vam otroci resnično pri srcu.
- Znajte svoje otroke naglas pohvaliti za vse, kar boste opazili, da so dosegli s svojim poštenim prizadevanjem.
- Ne kupujte učnega uspeha otrok z raznimi darili v stilu: "Če boš odličen, dobiš kolo" itd.
- Od šole in učiteljev zahtevajte doslednost, poštenost, resnost. Šola je dolžna vašim otrokom veliko ponuditi. Za vaše otroke gre in starši imate pravico in dolžnost zahtevati od šole, da bo vašim otrokom pomagala pri celostni rasti.

Šola in učitelji

Od trenutka, ko začnejo otroci obiskovati šolo, preživijo med ste-nami učilnic veliko časa. Od šestega do devetnajstega leta - obdobje, ko zraste otrok v dozorelega mladostnika.

V utripu letnih časov

DRUŽINA KRŽIČ IZ GORIČICE

Danes se nam predstavlja družina Kržič iz majhne vasi Goričice, ki spada v župnijo Preserje in leži pod romarsko cerkvijo Žalostne Matere Božje na Žalostni gori, kamor oni sami kot tudi mnogi drugi zelo radi poromajo. Svoj dom imajo na robu gozda in ob robu Barja, od koder imajo res zelo lep razgled in veliko priložnosti, da živijo z naravo in čutijo utrip letnih časov.

- *V družini vas je osem članov, oče Janez in mati Majda ter šest otrok:*

Janez (18): Obiskujem srednjo strojno šolo v Ljubljani. Sem že deset let ministrant in sodelujem pri mladinski skupini. Mladi že nekaj let postavljamo jaslice in to delo me zelo veseli.

Marija (15): To leto sem končala osnovno šolo in sedaj bom začela

obiskovati gimnazijo. Tudi jaz rada obiskujem mladinsko veroučno skupino, kjer se še bolj spoznavamo mladi med seboj. V prostem času igrar na klaviature in obiskovala sem tudi glasbeno šolo.

Matija (13): V jeseni bom pričel obiskovati sedmi razred. Tudi jaz sem ministrant, in sicer že sedem let. V glasbeni šoli se učim igranja na harmoniko in tako tudi doma popestrim marsikatero urico.

Luka (10): Septembra bom šel v četrti razred in sem že štiri leta ministrant. V prostem času zelo rad zlagam lego kocke in tudi rišem oziroma slikam.

Marko (5): Tudi jaz rad zlagam kocke in rišem. Še raje pa grem z mamico na njivo. Zelo rad imam rastline in rožice. Tudi jaz bom ministrant.

Najmlajša **Urška** ima eno leto. Prav dobro se ji godi v družbi bratcev in sestrice, ki jo imajo vsi zelo radi.

- *Oče in mati, kako sta se spoznala?*

Majda: Hodila sem v mladinsko veroučno skupino, ki je živela na os-

- Nikoli ne pozabite, da ste učitelji tudi vzgojitelji. Še več: da ste najprej vzgojitelji in šele nato "učitelji". Vrednote in življenjske drže, ki jih prenašate na mlade, so ravno tako pomembne kot znanje. Papež Pavel VI. je (sicer v drugem kontekstu) izrazil misel, ki velja tudi za vas: "Naš svet ne potrebuje učiteljev, potrebuje pričevalce!"
- Z veseljem in navdušenjem opravljajte svoj poklic in se zavedajte, da ste v službi življenja.
- Ne tlačite otrok v kalupe in stereotipe. Ohranite v srcu občutljivost za izvirnost vsakega otroka, občudovanje talentov, ki jih ima. Pomagajte posameznikom pri njihovi rasti in napredovanju.
- Otroci, ki imajo v šoli več težav, potrebujejo več vaše skrbi in naklonjenosti.
- Spodbujajte med otrokci solidarnost in vzajemno pomoč, ne tekmovalnosti.

Še bi lahko nizali spodbude, tako za otroke kot tudi za starše, učitelje in vzgojitelje. Šola nas namreč vse na prav poseben način povezuje. Ena izmed mnogih skupnih točk naj bo tudi molitev, da bodo naša vzgojna prizadevanja od Gospoda blagoslovljena.

Čisto na koncu pa dovolite še eno spodbudo, ki se nam mogoče ne bo zdela povsem na mestu glede na vse, kar sem doslej zapisal. Pa vendar: bodimo previdni, spoštljivi in pozorni na cestah, v prometu, kjer vsako leto ugasne približno za dva razreda otroških življenj... Spoštovanje življenja otrok se namreč ne začne šele v razredu, ampak na cesti - tam smo vsi soodgovorni drug za drugega!

Martin Lisec, sdb

novi duhovnih vaj iz Stržišča. Janez je bil starejši brat enega izmed članov in je nekega poletja del skupine vodil na Triglav, kjer je sem bila tudi sama. Na tak način so se začele kresati iskrice in se kasneje razbohotile v ogenj, ki še vedno gori.

● *Kje sta začela svojo družinsko pot?*

Majda: Najprej sva živela pri mojih starših v Kamniku pod Krimom, kjer je bil še brat s svojo družino.

Janez: Po rojstvu prvega sina sva začela graditi svoj dom poleg stare hiše mojega strica, ki še vedno stoji in je zelo stara. Nova hiša je bila še isto leto pod streho.

Majda: Naslednje leto se je rodila Marija in ob njenem prvem rojstnem dnevu smo bili že v svojem domu.

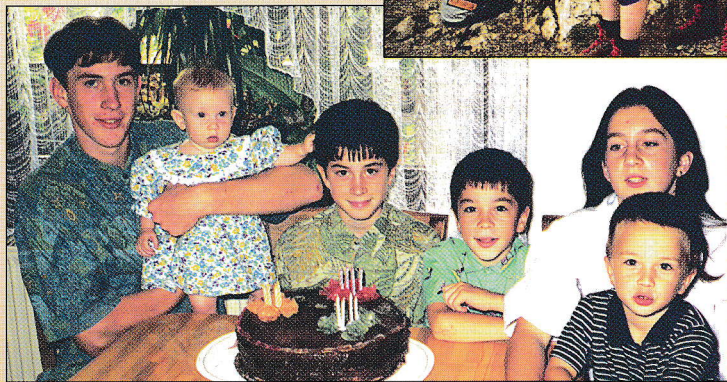
Janez: Poleg službe sem ves čas pre-

vsi navdušeni nad njim. Kakor so rasli otroci, tako je raslo tudi njihovo veselje do novega življenja. Navdušen je nad najmlajšo Urško je nepopisno. Tudi sama sprejemam zadnje otroke vse drugače kot prve, ne tako obremenilno, nekako bolj sproščeno.

● *Kako preživljate počitnice?*

V začetku smo hodili na morje, sedaj pa bo že deset let, kar hodimo

kakšno leto izpadejo, jih zelo pogrešamo. Tudi to leto smo bili v gorah in bilo je kar veliko lepih dogodkov. Posebno všeč nam je bil Tošč, po katerem se je razcvetelo nešteto planik in na vrhu nas je pozdravilo ogromno ovac. Pred dvema letoma pa sva po 17 letih vodila svoje otroke na Triglav. Vsi so si že zelo želeli, da bi se povzpeli nanj, saj smo ga vedno le občudovali z bližnjih vrhov.

Drugače pa počitnice kar preveč hitro minejo, saj je potrebno vedno še kaj postoriti okoli hiše in tudi polje, na katerem pridelujemo zelenjavo, vzame kar nekaj časa. Tudi morje imamo zelo radi in skoraj vsako leto imamo priložnost, da se okopamo v njem.

● *Kako se otroci med seboj razumejo?*

Veliko se ukvarjajo drug z drugim in raznimi igrami, najmlajša pa vsem popestri dneve in tako jim še zmanjka časa in ne poznajo dolgočasje s čepenjem pred televizorjem. Kar velikokrat pride med njimi do nesporazumov, kar je nekaj normalnega, saj je vsak zase svojevrstna osebnost. Tako se imajo že sedaj priložnost naučiti sporazumevanja in reševanja raznih konfliktov. Spori ne trajajo dolgo in jih kar kmalu razrešimo. Skratka vsi se učimo drug ob drugem življenja in zgledi so najmočnejši.

živel in delal na novogradnji. Veliko so nam pri delu pomagali sorodniki.

Majda: Naslednje poletje je prijel na svet Matija in tako je moja mama pazila že kar tri najine otroke in še kakšnega bratovega. Vide-la sem, da je to kar preveč naporno zanj, zato smo se po rojstvu četrtega odločili, da pustim službo in ostanem doma. Bilo je res naporno. Sedaj je že deset let, kar sem doma, in prepričana sem, da je bila ta odločitev prava. Po daljšem času smo zopet čakali na rojstvo, in ko se je rodil Marko, so bili

na počitnice v gore. V Gorjušah nad Bohinjem imamo svoj bazni tabor odkoder hodimo po naših vrhovih (Viševnik, Debela peč, Tošč, Veliki Draški vrh...). Take počitnice so nam vsem zelo všeč in ob njih se vsi mnogo naučimo, nas povezujejo in bogatijo. V gorah občutimo veličino in moč Stvarnika. Lahko prisluhnemo tišini, čeprav je ta pri taki družini redkost. Za doseg cilja – vrha mora vsak vložiti kar nekaj truda in tako spoznavamo, da bomo le z delom dosegli svoje cilje. Če

BRAZILIJA

Zares med indijanci!

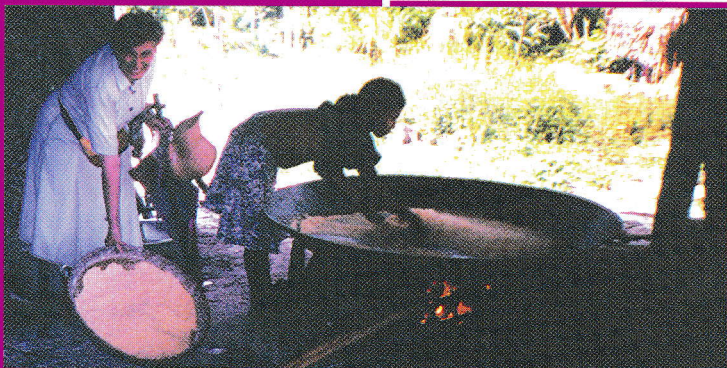
▲ Gradnja hiše za začasno bivanje sester pri najbolj zapostavljenem plemenu indijancev *Hupdas*. Ko so v začetku sestre prihajale mednje, to plemo ni imelo zadostne hrane, saj je služilo na njivah drugih plemen za sužnje. Po dveh letih naše navzočnosti pa jih sestre branijo pred zlorabami in učijo na svojih njivah, kaj pridelati, sedaj pa že lahko celo sestrkam prodajo svojo moko iz *manjoke*. Velik napredek, kajne!

Brazilijska. Rio Negro ob Amazonki. 1999. Indijanski otroci izdelujejo moko iz korenine *manjoke*. Najprej jo naribajo, potem stlačijo v njihovo cedilo, obesijo in spodaj navežejo utež, da se iztisne ves sok; ta je namreč strupen. ▶

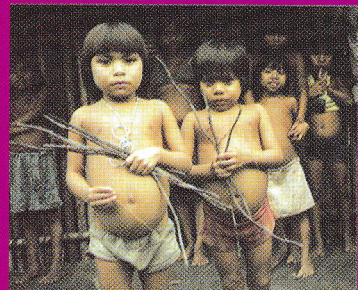
Pozdravljeni, bralci Salezijanskega vestnika in vsi prijatelji in sodelavci misijonov. Med kratkim obiskom doma sem se srečala z mnogoterimi katehetskimi skupinami in oratoriji, z nekaterimi župnijami, a z vsemi drugimi prijatelji se hočem povezati sedaj še prek teh skromnih besed in fotografij. Študijske dolžnosti so me »prikrajšale« za skoraj mesec dni obiska v domovini in poklicale nazaj. Tudi na to je treba z veseljem odgovoriti: »Tukaj sem, Gospod!« pa naj bo za večjo rast Božjega kraljestva.

»Sveti« so njihovi dnevi, ko se barvajo in plešejo, in to s svojo mistiko in duhovnostjo. ▼

Nadaljevanje: Iztisnjeno *manjoko* nato mati sprži na velikem ognjišču, ki pa je navadno od vsega plemena. Ta moka je podobna trdim drobtinam, je se kot pri nas vsakdanji kruh, bodisi med kuhano jedjo, bodisi kot mali kruhki ali pa celo za odžeganje, ko drobtine namočijo v vodi.

NAJLEPŠI MISIJON NA SVETU

Praznovanja so moč povezave in prijateljstva indijanskih plemen. Bili so časi, ko so se mlajši rodovi sramovali ohranjati svojo kulturo, a danes že čutijo ponos, da so to, kar so. Upamo, da jim bo jubilejno leto 2000 prispevalo tudi k enakopravnosti in zasluženemu dostojanstvu. S. Agata Kociper čestita poglavarju za njegov prispevek pri ohranjanju indijanske kulture danes.

Pogled na staro šolo in na njihovo naselje. Preden so sestre redno skrbele za ta plemena, so otroci prihajali v šolo le, ko so imeli doma kaj jesti. Drugače pa je vsa družina za cel teden izginila v pragozd in nabirala divje sadeže. Sedaj pa so jim sestre postavile že boljšo šolo, poskrbele za malico otrok in tako pridno študirajo in se tudi fizično lepo razvijajo. Vse to s pomočjo dobrotnikov misijonov. Vsem najlepša hvala.

Podhranjenost in pomanjkanje higiene sta dovolj vidni iz trebuščkov indijanskih otrok.

Podpiram vas s svojo molitvijo in žrtvijo, obenem pa se tudi slehernemu zahvaljujem za duhovno in materialno pomoč. Bog vas živi. Hvaležna s. Agata Kociper

s. Agata Kociper

Praga Sao Sebastiao Baggio S/N
697500-000 Sao Gabriel
da Cachoeira (AM)
BRASIL

Na dnu srca sem prepričana, da je prav Kampučija dežela, kjer me želi Gospod. Vedno sem trdila, da mi je naša vrhovna predstojnica določila najlepši misijon, in zdaj vidim, da to drži. Težav ne manjka, nikar ne mislite, vendar pa čutim mir in veliko željo, da bi dodala vsaj kamenček v mozaik ljubezni in solidarnosti, ki ga dan za dnem gradi mnogo ljudi. Zazdaj lahko dajem bolj malo, saj še vedno ne znam jezika. Je že res, da moj nasmeh ne ostane neopazen in očitno kar glasno govori, kmerščina pa je za moje evropsko uho nekaj čisto novega, in potem ko sem se na vso moč trudila, da bi si zapomnila novo pisavo, ki ji kar ne zmanjka znamenj, zdaj že prebiram prve besede. Pogosto se počutim kot otrok v mali šoli in se tolažim, da bodo samo mali prišli v nebeško kraljestvo.

To ljudstvo še vedno hodi obteženo z mnogimi bremenmi. Kot sestre hčere Marije Pomočnice čutimo posebno zaskrbljenost za dekleta in žene. Mnoge od naših učenec doma vstajajo ob štirih, da gredo na delo na polje, potem pa čez dan, ko je vroče, na roke tkejo posebno tkanino, imenovano kroma, pa spet proti večeru nazaj na polje in potem spat. Otroštvo je čas brez igre, mladost brez vedrine in mnoge potem čaka zakon, ki je bil sklenjen in je pogosto tudi živeti brez ljubezni. »Dokler nisem prišla k vam, nisem vedela, da je življenje lahko tudi nekaj lepega!« je na glas razmišljala eno izmed deklet.

s. Ljudmila Anžič

... GLEJ, ODSLEJ ME BODO BLAGROVALI VSI RODOVI

GOSPODOVA SLUŽABNICA

VZORNICA SLUŽENJA

Velikodušna Marijina izročitev Bogu in človeku v službo živi tudi danes. V najrazličnejših okoliščinah je Marija vzornica poslušanja, sprejemanja in udejanjanja Božjih načrtov. Kot ona je lahko tudi vsakdo izmed nas, jaz in ti, nosilec - služabnik - vesele novice: Bog-je-z-nami!

Kolikokrat v teh poletnih mesecih sem lahko bila priča temu čudežu velikodušnega podarjanja: novomašnik, ko razprostre roke in nam zaželi "Gospod z vami!"; sosestra, ki prvikrat Bogu izpove zvestobo z zaobljubo čistosti, uboštva in pokorščine; in druga, ki velikodušno hiti novemu poslanstvu naproti; animatorji, ki se z otroki po-

dijo po igriščih in se potijo v delavnicah, da bi mlajšim omogočili nepozabno vesele počitnice; študentka, ki se bo kot prostovoljka "odpočila" v begunskih centrih; naša mami, ki kljub obvezani roki trdo dela, misleč na druge; ženice, ki v molitvi obhodijo ves svet; bolniki, ki trepetajoč, a z zaupanjem,

sprejemajo skrivnost trpljenja ... Svetli vzori služenja. Izziv in spodbuda.

V SLUŽBI BOGA IN ČLOVEKA

Marija, mlado nazareško dekle, je z vzklikom "Zgodi se!" pogumno stopila na pot služenja. Z Božjim Sinom pod srcem je pohitela k pomoči potrebni sorodnici Elizabeti. Brez obotavljanja se je nato napotila v Betlehem, in da obvaruje Novorojenega, je bežala v Egipt. V skritosti Nazareta pozorno spremlja svojega odrasčajočega Sina. Ko nastopi "njegova ura", mu sledi po palestinskih cestah, vse do križa, kjer sprejme v svoje varstvo vse človeštvo: postane mati - služabnica slehernega človeka. Marija z nami sočustvuje, moli, trpi, se veseli; pomaga nam in nas vodi k Bogu, ona, Gospodova služabnica in služabnica človeštva.

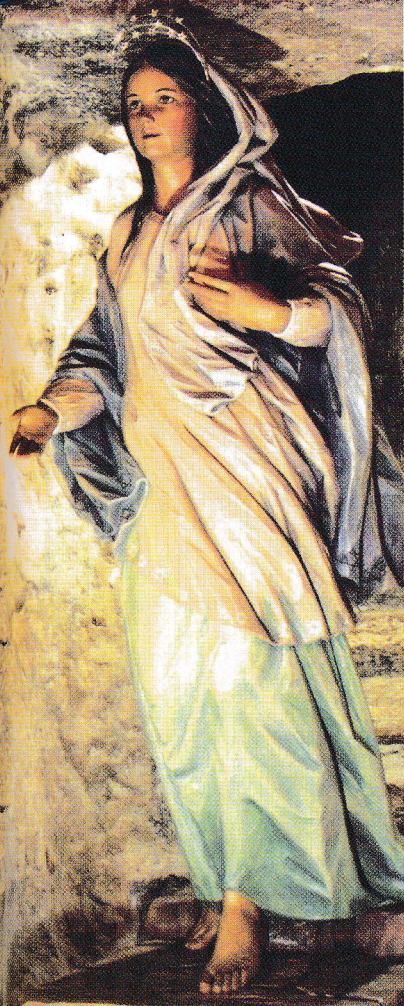
Pripravila s. Mimica Oblak

*Marija,
Gospodova služabnica in služabnica človeštva,
ti, ki si s svojim DA spremenila obličje sveta,
uči nas izgovarjati DA ponižno in preprosto,
predano Očetovi volji.
Hiti z nami po meglenih cestah sveta.
Naj, kot ti in s teboj, nosimo Jezusa
v hrepeneča osamljena srca.
Marija,
stoj nam ob strani v službi življenja.*

KRONIKA ...

SKROMNI ZAČETKI

**Glej,
Gospodova služabnica sem,
zgodi se mi po tvoji besedi!**

Lk 1,38

**SI V SVOJEM
MLADOSTNEM ISKANJU
ZASLUTIL/A
POSEBEN KLIC?**

**Informacije o
raznih oblikah
odgovora na
Gospodov klic
dobiš osebno,
po pošti ali po
telefonu.**

**Janez Potočnik
Rudnik I/13
1108 Ljubljana
tel.: 061/1271-679**

»Napravite to, kar vam je mogoče: Bog bo napravil to, česar nam ni mogoče. Zaupajte vse Jezusu v presvetem Zakramentu in Mariji Pomočnici, pa boste videli, kaj so čudeži!« Tako je zapisal don Bosko v pismu, ki ga je izročil v genovskem pristanišču voditelju prve misijonske odprave Janezu Cagliero 13. novembra 1875. In prav te besede so nekaka don Boskova oporoka in napotnica vsem tistim sobratom in njegovim duhovnim sinovom, ki jim je Božja previdnost določila nalogo, da ustanavljajo nove domove in polagajo temelje novim salezijanskim ustanovam ...

Na kakšno obsežnejše delo med ubogo in zapuščeno mladino v začetku ni bilo mogoče misliti. 8. decembra je bil v zavod na Rakovniku sprejet prvi gojenec Maks Simončič. Kmalu za njim se je oglasil Franc Osolnik, ki je pozneje postal duhovnik ljubljanske škofije. Prvo leto je število gojencev naraslo na 13. Šolo so imeli kar v zavodu. Poučevali so jih predstojniki sami. Ob koncu leta pa so delali izpite na javnih šolah. Šolski svet so sicer že zelo kmalu zaprosili, da bi smeli na Rakovniku odpreti javno osnovno šolo, toda preden je do tega prišlo, je bilo treba opraviti še mnogo potov. V tem času se je zgodilo še nekaj pomenljivega: že 13. decembra leta 1901 je škof Jeglič ponudil salezijancem mesto kaplana v poboljševalnici. Vendar predstojniki v Turinu s tem takoj ob začetku niso soglašali. Prvi štirje sobratje so se posvetili bolj »notranjemu delu« v zavodu in začeli s propagando med ljudmi. Že leta 1902 je g. Meze napisal kratko brošurico z naslovom »Don Bosko in salezijanske naprave!«

Prvi salezijanci, ki so prišli na Rakovnik, so bili prepričani, da bodo pri svojem delu uspevali samo z Marijo. Kot verni Slovenci so pobožnost do Božje Matere imeli za nadvse pomembno sestavino krščanstva že od začetka. V težkih začetkih niso mogli storiti kaj velikega. Eno izmed sob so namenili za kapelo; na oltar so postavili Marijino sliko. Marijini častilci pa so začeli prihajati tudi v ta skromni prostor. Vse je bilo tako revno; Marija si je zaslužila kaj lepšega!

Vse to je v salezijancih budilo željo, da bi pripravili Mariji dostojnejši prostor, kapelo ali morda celo cerkev. Zato so med svojimi dobrimi sodelavci 8. decembra 1902, na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, ustanovili "Družbo za gradnjo svetišča v čast Mariji brezmadežni, Pomočnici kristjanov na Rakovniku v Ljubljani". Škofijski ordinariat je družbo potrdil 29. decembra istega leta. Član Družbe je lahko postal vsak, kdor je bil pripravljen prispevati vsaj skromen dar za svetišče. V zahvalo za velikodušnost so bili dobrotniki deležni številnih duhovnih dobrot: vključeni so bili v molitve in dobra dela salezijancev in njihovih gojencev po vseh zavodih, za dobrotnike so darovali sv. mašo vsako prvo soboto v mesecu, vključeni pa so bili tudi v molitveni spomin pri sv. maši vsako soboto v baziliki Marije pomočnice v Turinu. Z vsakim novim dobrotnikom se je razširila Marijina slava in pobožnost do nje.

Prim. Svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku, Ljubljana 1984 in
Zgodovina salezijanskega Rakovnika (Fr. Mihelčič), Ljubljana 1951.

PRIHAJAM Z ODPRTIM SRCEM

Pred kratkim je bil za novega goriškega nadškofa imenovan 63-letni msgr. Dino De'Antoni. Prihaja iz Chiogge, iz velike ribiške družine, kot dvanajsti otrok. Odraščal je v salezijanskem oratoriju, kjer je tudi zaznal klic duhovništvu. Kot duhovnik je bil najprej predavatelj v semenišču, potem je nadaljeval študij na papeški lateranski univerzi in dokončal študij iz cerkvenega prava. Tako je bil dolga leta dejaven na cerkvenem sodišču v Padovi. Več let je bil tudi župnik, najprej na majhni župniji, kjer se je srečal s kmečkim svetom, potem pa v domači Chioggi, kjer je bil osem let stolni župnik. Zadnjih enajst let pa je bil generalni vikar v domači škofiji. V časopisu **Novi glas** (29/1999) je bil z njim objavljen dolg pogovor, v katerem je tudi omenjeno, da se je novi nadškof sredi julija odpravil v Slovenijo (v Želumlje in na Rakovnik, op.ur.), da bi se vsaj malo naučil slovenskega jezika. Najpoleg teh njegovih življenjskih podatkov dodamo še kako njegovo misel:

OB IMENOVANJU ZA GORIŠKEGA NADŠKOFA

V trenutku, ko sem zvedel, da me je papež imenoval za goriškega nadškofa, sem imel iste občutke, kot jih najbrž ima oče, ko mu povedo, da se mu bo rodil otrok, in to otrok, ki ga ni pričakoval, a se prav zato mora pripraviti na njegov prihod, ga sprejeti in ga seveda ljubiti ... To nalogo sprejemam kot Božji dar. Zavedam se pomena goriške nadškofije, pomena njene kulture. Vse to me bo gotovo prisililo, da bom svoje srce še bolj odprl. To pa predvsem zato, ker različnosti goriške nadškofije od mene to zahtevajo. Rad bi pa tudi povedal, da sem trdno prepričan, kako so te različnosti pravi vir

bogastva, saj vsakega človeka bogatijo, ga silijo k temu, da je še bolj odprt drugemu. Prihajam z željo, da bi veliko poslušal, se veliko naučil, ker vem, da se bom moral veliko naučiti.

O ODNOSU DO SLOVENCEV V GORIŠKI NADŠKOFIJI

Sam sem bil in sem še vedno zelo pozoren do vsakega posameznika. Zato se mi je zdelo izredno pomembno, da se naučim vsaj osnov slovenskega jezika. Rad bi vsaj toliko spoznal slovenski jezik, da bi razumel svojega sogovornika, da bi mu prišel do srca, da bi ga bolj spoznal ... Če poznaš jezik kakega naroda, poznaš njegove misli, poznaš njegovo bistvo, ga poznaš! Morda bom sam znal govoriti samo jezik srca, a vsaj rekel bom lahko, da sem se vsaj poskušal naučiti slovenščine.

Te nadškofove pripravljenosti, odprtosti in naklonjenosti so gotovo zelo veseli Slovenci na Goriškem, vsi bralci SV pa novemu nadškofu iskreno čestitamo in mu želimo obilo Božjega blagoslova pri njegovem odgovornem delu pastirja goriške nadškofije.

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš **žiro račun**:
51800-620-336
05 1200119-15059

O NAKAZILU IN NAMENU NAS OBVEŠTITE

- na naslov:
Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana
- odstopite svoj certifikat ali delnice
 - zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine (oporoča - napisana lastnoročno ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

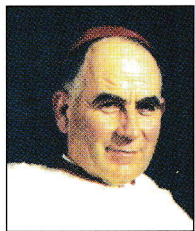
- za pomoč dijakom na naših šolah
 - za novince in bogoslovce
 - za misijone (Kerečev sklad)
 - za maše (navadne in gregorijanske)
 - za Salezijanski vestnik
 - za izvedbe posameznih projektov
 - za vzdrževanje salezijanskih ustanov
 - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite s *Slavkom Pajkom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 061/127-41-50.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

Kardinal RAUL SILVA HENRIQUEZ

9. aprila letos je umrl kardinal Raul Silva Henriquez, salezijanec, star 91 let, najbolj znan in priljubljen čilenski škof. Ob njegovi smrti je predsednik države razglasil

petdnevno žalovanje za vso državo. Svoji domovini je podaril najboljše, kar je imel.

Človek. Bil je kmečki sin, preprost, iskrenih odnosov, prijateljski do vseh: revnih in bogatih, oblastnikov in barabč na cesti, starih in otrok. Trikrat je prejel nagrado »za človekove pravice!« in kar devet univerz na svetu mu je podelilo »častni doktorat«.

Škof. Ljubilo ga je ljudstvo, spoštovali so gamogoežni. Takoj po 2. vatikanskem koncilu je organiziral sinodo s 500 udeleženci, tudi mnogimi laiki. Izpeljal je agrarno reformo v kuriji, ustanovil je poseben sklad za uboge, iz katerega letno zgradijo 3000 stanovanj zanje, ustanovil je vas za nepreskrbljene otroke, pa čilensko karitas ...

Salezijanec. Nadvse je ljubil don Boska. Njemu v čast je zgradil veličastno narodno svetišče in njega dal tudi za zavetnika, ustanovil je mednarodni salezijanski center za teološke študije. Vse do smrti je nadvse ljubil otroke in mladino; zavzemal se je, da bi bili zdravi, sveti in pripravljeni na življenje. Ko se je v starosti 75 let umaknil s škofovskega sedenja, si je izbral kaplansko službo v neki župniji in se posvečal mladim.

Čilenec. Vse povedo njegove besede: »Nadvse sem ljubil svojo domovino. To je čudovita dežela: zaradi svoje lege in zgodovine; zaradi svojih gora in morja; še lepša pa zaradi njenih ljudi!«

Po il *Bollettino Salesiano*, 8/99.

Franc BUDIN

Niše eno leto, ko je nek nebeskemu Očetu poromala Stanislava Budin, a že smo se 25. 5. na celjskem pokopališču poslovili od njenega moža Franca Budina. Pogrebni obred je opravil in se od pokojnega poslovil celjski opat g. Marjan Ježernik, somaševanje pa je v cerkvi sv. Cecilije vodil salezijanec Ivan Turk.

Bog je pokojnemu očetu Francu podaril 87 let življenja in ga obdaril z mnogimi naravnimi in nadnaravnimi darovi. Bil je veder, plemenit in pošten tako v službi kakor v zasebnem življenju. Vsem, zlati ženi in osmim otrokom je ob zavzetem delu prinašal nasmeh, mir in upanje ... Tudi vnuki so ga srčno vzljubili, "saj, ko je 'naš dedi' prišel na obisk, je bil vselej praznik".

Bil je mož trdne vere, ki se je utelešala v vsakdanjem življenju. Držal se je gesla: moliti in delaj! Skrbno urejena kapelica v domačem vrtu pa govori o njegovi veliki ljubezni do nebeske Matere Marije.

Slovenski salezijanci izrekamo pokojnemu očetu Francu za njegovo ljubezen in naklonjenost svoj HVALA! Kos prvi salezijanci prišli v Celje (1937), ko še niso imeli svoje strehe nad glavo, so prav pri Budinovih našli svoj začasni dom. Kotsalezijanski sodružnik je pokojni z molitvi-

skupaj s svojo ženo Stanislavo še naprej za naš slovenski narod, za družine, za vzgojitelje in za nove duhovne poklice ... it

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani
Mašne zveze in molilci za duhovne poklice

Antončič Ivanka, St. trg pri Ložu
Božič Lojzka, Boštanj
Gabor Alojz, Šentjernejske
Gerencar Marija, 96 let
Grandovec Marija, Šentvid-Stična
Hecl Rozalija, Bistrica ob Dravi
Ivančič Marija, Kobariid
Jurca Lojze, Vrhnika
Kastelic Angela, Ljubljana
Klemenčič Alojz, Kovor
Korošec Slavka, Begunje-Cerknica
Kranjc Marica, Begunje-Cerknica
Kustec Verona, Ljutomer
Lampret Milka, Lj. Polje
Novak Ivan, Vrhnika
Palčnik Pepca, Razbor
Pučko Ciril, Sv. Tomaž
Sajovec Stanko, Vodice
Selak Nežka, Bučka (99 let)
Šabec Jožica, Celje
Železnik Marija, Bučka

Marija ŽELEZNIK

Vaščani Bučke so se v četrtek 8. julija v velikem številu zbrali k zadnjemu slovesu od Marije Železnik iz Jermanovega vrha. Bila je ne samo velika dobrotnica župnijske

cerkve, ampak tudi velika salezijanska sodružnica, odkar so leta 1956 salezijanci sprejeli v oskrbo župniji Bučka in bližnji Škocjan. Bila jim je kot don Boskova mama Marjeta, posnemala je evangelijsko Marto in Marijo. Vsak dan je bila pri sv. maši in veliko molila za duhovne poklice. Širila je Salezijanski vestnik, podpirala misijone in pomagala, kjer je mogla.

To njeno evangelijsko dobroto smo okušali zlasti mnogi salezijanci, za katere je dolga leta skrbela kot dobra mati. Poleg drugih se ji je pri pogrebnih maši v imenu vseh salezijancev zahvalil tudi dr. France Škrabl iz Ljubljane. Zadnja štiri leta je služila Bogu tudi s trpljenjem in boleznijo v Domu ostarelih v Šmihelu v Novem Mestu. Bog bodi zahvaljen za take dobre ljudi, kot je bila Železnikova teta Marija. J.P.

s. Franciška MENCIN, HMP

Na cvetno nedeljo 28. marca 1999 je v bolnišnici v italijanskem mestu Treviso umrla slovenska redovnica s. Franciška Mencin HMP. Rodila se je v kmečki družini 27. oktobra 1910 v župniji Škocjan pri Turjaku. Bila je tretja od petih otrok. V mladosti se je izučila za šiviljo. 3. avgusta 1935 je odšla v Padovo, kjer je začela pripravo na redovni poklic. Redovne zaobljube je izpovedala 6. avgusta 1938. Vse svoje redovno življenje je s. Franciška preživela v raznih italijanskih skupnostih in od tega večinoma (55 let) v skupnostih, ki so skrbele za gospodinjstvo v salezijanskih zavodih.

Kdor je živel z njo, je moral občudovati njeno preprosto in materinsko predanost sosestram in sobratom salezijancem ter prek njih poslanstvu med mladimi. Kar 23 let je v raznih skupnostih opravljala službo predstojnice.

Zaradi povojnih političnih razmer je bila kar 21 let odrezana od domovine in od svojih domačih. Kamorkoli je prihajala, povsod je prinašala vredino in optimizem. Ko so jo v začetku marca obiskale sestre iz domovine (komaj se je vrnila iz bolnišnice), so jo že našle pri opravljanju svojega dela v šivalnici. Sedaj je njeno vedro pričakovanje Gospoda dopolnjeno.

Iz Slomškove zakladnice

"Tri stvari imej vedno pred očmi: oko božje, ki vse vidi, uho božje, ki vse sliši in tiste knjige, v katere Bog piše vsa tvoja dejanja. Samo enkrat na dan premisli te tri stvari in neboš grešil. Dveh stvari zjutraj ne odlašaj: poboljšanja in dobrih del. Odlašanje je najhujši sovražnik dobrega.

Za danes vemo, a če bomo doživeli jutri ne. Če želiš po svetu srečno hoditi, bodi ponižen in dober vsem, pa le redkim se zaupaj. Pobožen pred Bogom, sramežljiv do sebe, pravičen vsakomur. Ljubi prijatelje, trpi sovražnike, stori dobro, kolikor premoreš, in vse te bo rado imelo. Žal ti naj bo le za tri stvari v preteklosti: za hudo storjeno, za dobro zamujeno in za izguljeni čas. Blagor mu, kdor se tega trojnega varuje! Naj te zadane hudo ali dobro, lahko si v srečo obrneš, ako se v nesreči ponižaš, v sreči ne povišaš, in hvališ Boga za vse, kar ti da. Pokorno naj bo telo duši, duša pa Bogu, naj bo vse po sveti volji Božji."

A.M. Slomšek

Nedelja, 12. september

JESENSKI ROMARSKI SHOD NA RAKOVNIKU ob prazniku Marijinega rojstva in 75- letnici posvetitve svetišča Marije Pomočnice

- Praznične dopoldanske maše ob 7, 8, 9, 15, 10.30 vodijo salezijanski novomašniki.
- Ob 14.30 pete litanije Matere Božje.
- Ob 15.00 osrednja romarska slovesnost. Somaševanje novomašnikov in drugih jubilarov vodi salezijanski inšpektor Stanislav Hočevar.

Veseli bomo narodnih noš.

Pri vseh srečanjih bo priložnost za zakrament sprave. Posebej vabljeni rakovniški farani, člani salezijanske družine, prijatelji sv. Janeza Boska, častilci Marije Pomočnice in drugi, ki vam je Marija izprosila posebne milosti. Skupaj se zahvalimo za njeno 75- letno posredovanje v svetišču pod Golovcem.

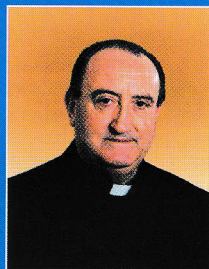
19. september 99, Maribor

**PAPEŽ JANEZ PAVEL II.
V SLOVENIJI**

22. – 28. november

VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV NA OBISKU V SLOVENIJI

- 22.- 27. srečanje
vrhovnega sveta
z inšpektorialnimi sveti
petih inšpektorij (Celje)
- 24. obisk Rakovnika
in Želimelj,
blagoslov
želimeljske ustanove
- 28. romarski shod
na Rakovniku ob 14.30

TRESEL SE JE KOT ŠIBA NA VODI

Potem je prišel Karel Gastini. Nekega dne leta 1843 je don Bosko stopil v brivnico. Pristopil je majhen vajenec, da bi ga namilil.

- Kako ti je ime? Koliko si star?
- Karlin. Enajst let imam.
- Dobro, Karlin, lepo me namili. Kako pa gre tvojemu očetu?
- Umrl je. Samo mamo imam.
- O revček, žal mi je. – Deček je končal miljenje.
- Zdaj pa le pogumno, vzemi britev in me obrij.

Gospodar je prestrašen pritekel:

- Bog pomagaj, častiti! Deček tega še ne zna. Samo mili.
- Toda nekoč bo vendar moral začeti briti, ne? Potem je že boljše, da začne z mano. Pogum, Karlin.

Karlin je bril brado, tresoč se kakor list na veji. Ko je z britvijo krožil po bradi, se je ves spotil. Nekaj krepkih potez, nekaj urezov, prišel je do konca.

- Zelo dobro, Karlin! – se je nasmehnil don Bosko. In zdaj, ko sva si postala prijatelja, me pri-di katerikrat obiskat.

Gastini je prihajal v oratorij in postal velik don Boskov prijatelj.

Poleti tistega leta ga je don Bosko našel blizu brivnice, ko se je jokal.

- Kaj se je zgodilo?
- Umrla mi je mama, gospodar pa me je odslovil. Moj starejši brat je pri vojakah.
- In zdaj, kam naj grem?
- Pojdi z mano.

Medtem ko sta šla navzdol proti Valdoccu, je Karel Gastini slišal besede, ki jih je slišalo toliko dečkov in ki jih nikoli ni pozabil: »Vidiš, jaz sem ubog duhovnik. Toda četudi bi imel samo kos kruha, ga bom delil s teboj.«

Mama Marjeta je pripravila še eno posteljo. Karlin je ostal v oratoriju več ko petdeset let. Bil je vesel in živahen in je postal odličen napovedovalec za praznike. Njegovi prizorčki so vse spravljali v smeh. Kadar pa

je govoril o don Bosku, se je zjokal kakor otrok. Dejal je: »Rad me je imel.« Pel je odpev, ki so ga znali že vsi na pamet:

*Sedem križev bom prestal,
Tako je oče Janez prerokoval.*

Bila je to ena od toliko »prerokb«, ki jih je don Bosko malo za smeh malo zares napovedal svojim dečkom. Karel Gastini je umrl 28. januarja 1902, star sedemdeset let in en dan.

DVOJE MAJHNIH SRC »ZA PREJETO MILOST«

24. junij, praznik sv. Janeza Krstnika, don Boskov god. Karel Gastini in Feliks Reviglio sta kljub težkim časom sklenila pokloniti don Bosku majhen dar. Varčevala sta pri kruhu in ljubosumno hranila majhne napitnine. Kaj naj kupita spričo visokih cen, ki sta jih brala v izložbah trgovin? Odločila sta se: kupila sta dve majhni senci iz srebra, ki so jih kupovali, da bi jih izročili Mariji »za prejeto milost«. Čudna izbira, vendar všečna in tudi ganljiva.

Na večer pred praznikom, ko so šli že vsi počivat, sta šla in potrkala na don Boskova vrata in mu jih podarila, zardevajoč do ušes.

»Drugega dne so vsi tovariši izvedeli o tem daru – je zapisal Lemoyne – in ne brez nekaj zavisti.«

Teresio Bosco, Don Bosko, Ljubljana 1988, str. 149. 176.

VESTNIK KOT MAGNET

Najprej vas prav lepo pozdravljam. Moram povedati, da sem tokrat prvič opazila Salezijanski vestnik. Že na pogled me je pritegnil. Stara sem 13 let in vsaka revija mene ne vabi k prebiranju. Toda vaš Vestnik je bil zame kot magnet. V njem sem opazila članek, da ga podarjate tistim, ki ga želijo ... Prosim bi vas, če je revija zastoj, mi jo, prosim, pošljite na priložen naslov. Želim vam, da bi revija še dolgo izhajala.

Tadeja, Velenje

DA BI BILA PRI MARIJI!

Prisrčna hvala za vaše pismo, ki me je kar presenetilo, a obenem razveselilo. Hvala Bogu, da se še kje kaj novega odpre in ustanovi v Božjo čast (op.ur. odpiranja noviciatske hiše v Rudniku). Jaz vam prav iz srca želim zelo veliko Božjega blagoslova, varstva in pomoči naše dobre matere Marije Pomočnice, saj je še vedno zelo rada poslušala in tudi uslišala naše ne-

nehne prošnje ... Sama si zelo želim, da bi bila še kdaj v bližini Marije Pomočnice na Rakovniku, seveda, če bo Božja volja. Zazdaj mi še zdravje ne dopušča. Lahko pa po pravici povem, da sem z vami vsemi v duhu pred Marijinim oltarjem, kjer tudi sama dobivam milost in Božjo pomoč za vsakdanje preizkušnje. Hvala Bogu prav za vse.

Anica, Ljubljana

MOLITEV ZA BLAGOSLOV

Sem mati treh odraščajočih otrok. Ker sem velika častilka Marije Pomočnice na Rakovniku že od mladih let, saj sem že s svojo mamo hodila na to prečudovito romanje, čeprav utrujena od celonočnega bedenja, sem se tega zelo veselila. Zato tudi hočem svoje otroke k temu vzgajati, pa ne vem, če mi to dovolj uspeva. Zato bi vas prosila, da mi z vašo molitvijo pomagata pri šolanju otrok pa tudi za Božji blagoslov pri vsakdanjem delu. Saj z Božjo pomočjo lažje prenašamo vsakodnevno trpljenje.

Zaskrbljena mama

DA TE BOM LJUBILA

Gospod, v naravi si,
Gospod, v prijateljih si,
Gospod, bodi v meni.
Smer mi daj pod noge,
da preidem tegobe puščave;
želim okusiti sladkobe oaze.

Hodim po cvetju tvoje dobrote,
daj da trgam rožo za rožo;
da vidim nasmejano njegovo oko,
ko v ljubezni si bova podala roko.

Gospod, položi svoje pero name,
da bom del tvoje risbe,
nariši poleg mene človeka,
ki ga bom srčno ljubila.

Špela

V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJEste do 12.8. 1999 darovali:

Ambrožič A., Ambrožič M., Andolšek M., Antončič N., Babnik J., Barle S., Benet F., Beričič P., Blatnik S., Blaznik B., Bogataj M., Bojanovič M., Božič A., Božič J., Božič Z., Budin F., Cankar Š., Cimarmar I., Cvetko A., Čadež C., Čeferin M., Černič T. in T., Dejak M., Dolensek J., Dolinar F., Družina Adamič, Družina Frelj, Družina Kljun, Družina Knez, Družina Košmrlj, Družina Miklič, Družina Nahoh, Družina Rozman, Družina Tršan, Družina Urh, Družina Zalar, Ferjančič F. 2x, Fojkar P., Frlic A., Gabor A., Gašperič R., Goričar-Zupančič F., Grašič N. 6x, Grčar A., Grdadolnik I. 2x, Gregorič M., Grmšek A. 2x, Grom M. 2x, Guna M., Hostnik-Hribar A., Hrastnik J. in F. 2x, Hren B., Hribar V., Jagočič S., Javoršek B. 2x, Jeras M., Jerič M., Jeršič I., Jesenko M. 2x, Jevnikar N., Kadunc Z., Kahne V., Kalovšek A., Kapler T., Kapš S., Kapus A., Kastaneto M., Kekec E., Kern P., Klemenčič F., Klemenčič T. in M., Kociper Š., Kocjančič F., Kokalj M. in J., Koren J., Koselj A., Kosi M., Kosmač J., Kostanjšek B. in A., Kostelec B., Košak M. 2x, Kotnik Š. 2x, Kovač A., Kovačič F., Kovšca J., Krajner E., Krajnik M. 3x, Krajnik P., Kralj A. in A., Kramer M., Kramer T., Kranjc R., Kranjc R. in A., Krese M., Krka zdravilišča d.o.o., Kunej F., Kurboš F. 3x, Kure Z., Legat A. 3x, Likar A., Lindič H., Luin B. 2x, Lunder R., Maček A., Maher M., Markič F., Marolt J. in T., Marolt N., Marolt S., Martinjak M., Mazij A. in S. 6x, Mestna občina Ljubljana, Mihelič E., Mrzel S. 3x, Nagode J. 6x, Nahtigal A., Narobe M., Nartnik C., Novak A., Novak K., Občina Dobropolje, Občina Mengeš, Občina Naklo, Občina Ribnica, Občina Trbovlje, Obretan M., Papež M., Pavli M., Pečnik A. 2x, Perčič F. in T., Perčič F., Perušek M., Petrič F., Piltaver B. 2x, Pirker O., Plahutnik P., Pleskovič J., Pokorn J. 4x, Poreber A., Poverk S., Povšič B., Prah F., Praviček O., Prijatelj F., Rozman M. 2x, Rupnik S., Saje A., Sajevec J., Sal. zavod Rakovnik, Samida N., Skornšek M. 4x, Slapšak V., Sluga M., Sodec F. 5x, Stanonik M., Strmšek A., Seme J., Siifer M., Škapin S., Šket R., Škrabec J., Šlihtuber M., Solar A., Sorn J., Špendov A., Štebih M., Štefancič B., Štricelj F., Štrukelj N., Tacer M. 2x, Thaler J., Urleb T., Vadnal M., Wolhar M., Zabavnik D., Zalesnik J., Zalokar M. 2x, Zelenc M., Zelič K., Zorko H., Zorko K., Zorko T., Zupančič M., Žagar M. 2x, Žmavc M. in več neimenovanih dobrotnikov, molilcev za duhovne poklice in bralcev Salezijanskega vestnika. Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog povrni.

Kako prispevati v sklad Gimnazije Želimlje? Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov: **Salezijanski zavod, Želimlje 46, 1291 Škofljica • Številka ziro računa: 50100-620-133 • sklic na številko: 05 1010115-1580175 Nova Ljubljanska banka d.d. • Pri nakazilih na ziro račun navedite oznako 'Gimnazija'.**

obvestila

ČARNO MORJE

ANKARAN, **sobota 25. september**, od 9.00 do 16.00

SREČANJE ANIMATORJEV POLETNIH ORATORIJEV

LJ. RAKOVNIK, **sobota 25. september**, 10.00

K MALI TEREZIKI NA KODELJEVO

LJ. KODELJEVO, **nedelja 3. oktobra**. Romarski shod ob prazniku Male Terezike. Maše ob 9.00 in romarska slovesnost ob 16.00. Vabljeni.

ŠPORTNI TURNIR ZA MLADE

LJ. KODELJEVO, **sobota 23. oktober**, začetek ob 9.00
Informacije in prijave: Metod Ogorevc, tel. 061/127-1459

DUHOVNE VAJE ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

KOPRIVNIK, **10.-12. december**
Informacije in prijave: Dobravec Lojze, tel. N.C. 061/1702-100.

DUHOVNE VAJE ZA MINISTRANTE (NAD 12 LET)

TRSTENIK, **12.-14. november**
Informacije in prijave: Marko Košnik, 061/1271-679

DUHOVNE VAJE – ŽELIMLJE

12.-14. november, fantje in dekleta 4.-6. razreda
19.-21. november, fantje 4.-8. razreda
03.-05. december, fantje in dekleta 7.-8. razreda
10.-12. december, srednješolci/ke
Informacije in prijave: Peter Polc, tel. N.C. 061/1702-100, 061/1702-115

PROGRAMI PRI SESTRAH HMP - BLED

29.-31. oktober: **Vzgojno razvedrilno srečanje za najstnice**
3.-5. november: **Dekle, postani, kar si** (za srednješolke) OIV
23. oktober: Bled-Brezje, **Zahvalni dan** sester HMP
19.-21. november: **Uvajanje v molitev** za mlade
Informacije in prijave: s. Ivanka Berčan, tel. 064/741-075

SALEZIJSKI KOLEDAR

SEPTEMBER

1. Mali šmaren
Obletnica posvetitve cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku
12. Jesenski romarski shod - Rakovnik
24. Spomin Marije Pomočnice
30. Spomin Janeza Boska

OKTOBER

24. Spomin Marije Pomonice
29. Mihael Rua
31. Spomin Janeza Boska

MLADINSKA MAŠA

Vsak prvi četrtek v mesecu
ob 18.30 na RAKOVNIKU

7. oktober
4. november
2. december

Salezijanska mladinska pastoralna

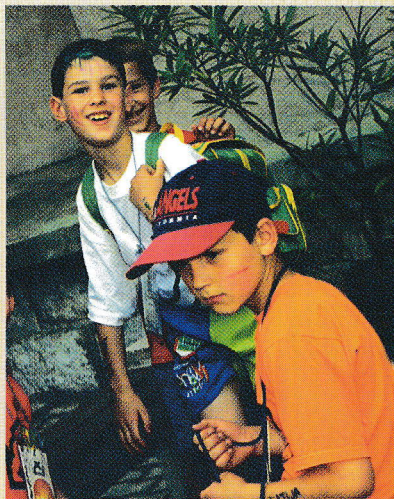
DUHOVNE VAJE

ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE
POKLIČE, ČLANE MAŠNE ZVEZE
IN PRIJATELJICE BETANIE

◆ MIRENSKI GRAD

od 22. do 24. oktobra.
Začetek v petek ob 17.00,
sklep v nedeljo ob 17.00.

Prijave sprejemata **Ivan Zupan**
Dragonijeva 6
2000 Maribor
tel.: 062/311-320.

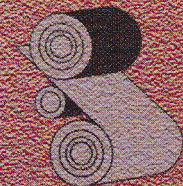

V pripravi na leto 2000
vabljeni k

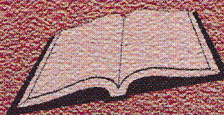
ADORACIJI

vsak četrtek
od 17.30 do 18.30
v svetišču
Marije Pomočnice
na Rakovniku.

Salezijanci

grafične storitve

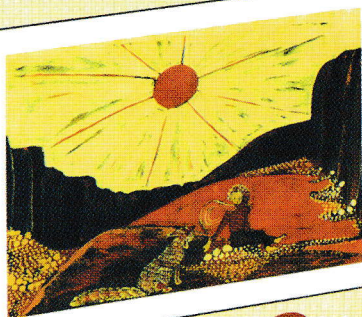
knjige

KOLENDARČEK
za šol. leto 1999/2000

KAKO UDOMAČITI BOLEZEN

Metka Klevišar

Metka Klevišar

KAKO UDOMAČITI BOLEZEN

Ponatis knjige, kjer govori srce srcu.
Avtorica iz lastne prakse in izkušeni podaja
pot sprejemanja življenja kljub
drugim tokovom sodobnega sveta.
Naj bo popotnica vsem,
ki se srečujejo z boleznijo.
Cena: 700 SIT

DOMINIK SAVIO

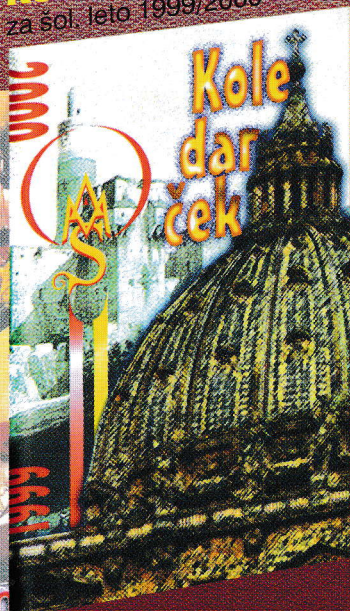
Teresio Bosco

Teresio Bosco

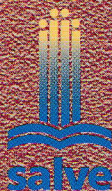
Dominik Savio

Nova knjižica nam predstavi
mladega svetnika, zavetnika
ministrantov, na zelo preprost,
a globok način. Njegova življenjska
zgodba je rdeča nit knjižice,
v katero se prepletajo osebni
podatki, pričevanja njegovih
domačih in sošolcev.
Vsekakor branje, ki ne zastara.
Cena: 200 SIT

Šolski in liturgični kalendarček
z vsemi cerkvenimi in državnimi
prazniki je postal že nepogrešljiv
del vsakega mladega kristjana.
Bogato opremljenemu z mislimi
in reki mu ne manjka tudi
veselja in koristnih napotkov.
Izšel je kot priloga revije
Ministrant.
Cena: 300 SIT

spominki

zgoščenke

